

Arrest

nr. 263 864 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikkingen van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

De tweede verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991.

De derde verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1967.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 12 september 2019. Op 17 september 2019 melden verzoekers zich aan. Op 20 september 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 januari 2021 wordt de derde verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 januari 2021 worden de eerste en de tweede verzoekende partijen afzonderlijk gehoord op het CGVS.

Op 28 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van de eerste verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...)1988 in Santa Tecla (La Libertad) geboren te zijn. U woonde heel uw leven in de kolonie Jardines Del Volcan in Santa Tecla (La Libertad). U woonde samen met uw partner J, jullie kinderen alsook de moeder, grootmoeder, broer en zus van J. U kwam naar België met uw moeder (S. E. A. R., CGVS xx/xxx, OV xxx) en uw partner (J. B. C. G., CGVS xx/xxx, OV xxx).

J.'s oom O. hield een cafetaria open. In maart 2016 begon hij renta te betalen aan leden van MS13. Het ging om 200 dollar per week. In mei 2017 vroeg hij de bendeleden om de renta te verlagen. Ze weigerden en werden boos. In juni 2017 hebben ze zijn dochter ontvoerd. Oliver moest ter plaatse gaan om losgeld te betalen. Hij werd er vermoord, zijn dochter J. werd vrijgelaten.

Uw partner J. ging verder met de cafetaria en bleef de renta betalen. In februari 2018 besloot ze de zaak te sluiten. Die avond kwamen de bendeleden naar haar huis. Vanaf dat moment moest u de renta betalen. Die was nu 200 dollar per maand.

In augustus 2018 was er een incident bij de school van uw dochter. J. ging jullie dochter halen. Een bendelid op een moto versnelde naast uw partner en sloeg haar bijna.

In november 2018 kon u de renta niet betalen. De bendeleden verwondden u in uw gezicht met een glazen fles. In december van dat jaar moest u twee keer betalen.

In april 2019 werd uw moeder thuis aangesproken door een bendelid, C. A. Hij zei dat u niet mocht stoppen met betalen. Anders zouden er gevolgen zijn.

Op 11 september 2019 vertrok u naar België. Hier diende u op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw identiteitskaart en uw paspoort. Een verklaring van een dokter over uw litteken en een attest van uw werkgever.

Uw broer I. V. A. A. (CGVS xx/xxx, OV xxx) en zijn partner J. P. P. M. (CGVS xx/xxx, OV xxx) verlieten El Salvador in november 2019 en dienden op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in wegens redenen die niet gerelateerd zijn aan jullie vluchtrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 10, punt 98) als uw partner (J. B. C. G., CGVS xx/xxx, OV xxx). In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart de bendeleden C. A, P. en C. van MS13 te vrezen. U vreest dat zij jullie zullen vermoorden en blijven afpersen (CGVS, p. 10, punt 94-96). Uw partner (E. S. A. A, CGVS xx/xxx, OV xxx) en zijn moeder (S. E. A. R, CGVS xx/xxx, OV xxx) zijn om dezelfde redenen vertrokken (CGVS, p. 10-11, punt 97).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met de bende MS13 niet aannemelijk. U verklaart dat C. A, P. en C. jullie bedreigden, afpersten en jullie zouden vermoorden, maar jullie slagen er niet in dat aannemelijk te maken (CGVS, p. 8-10, punt 81-96).

Jullie problemen met de bende zijn begonnen nadat uw oom, die een restaurant uitbaatte, in 2016 renta moest beginnen betalen aan MS. Hij werd in juni 2017 vermoord waarna de bendeleden naar u toe kwamen om de renta te betalen (CGVS, p. 8 en 9). Over de moord op uw oom leggen jullie vage en incoherente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u het volgende hierover: "De zaken gingen slechter en de bendeleden gingen niet akkoord met een deal van mijn oom. Mijn oom wilde niet meer zoveel betalen aan hen omdat de zaak niet meer goed draaide. Ze vermoordden hem hiervoor (vragenlijst CGVS, vraag 5)." Op het CGVS verklaart u in uw vrije relaas echter dat uw oom in mei vroeg om de renta te verlagen maar dit werd hem geweigerd. Hij ging dan voort met het betalen van de renta als normaal. In juni kreeg hij een telefoontje dat zijn dochter ontvoerd was met de eis om 500 dollar te betalen. Hij ging naar de plaats van afspraak maar kwam niet meer terug. Twee dagen later werd zijn lichaam gevonden (CGVS, p. 8). Nergens uit deze informatie blijkt dat uw oom op dat moment niet kon of wilde betalen. Hij betaalde de renta steeds en verdween vervolgens plots wanneer zijn dochter ontvoerd werd. Dat u op DVZ louter verklaarde dat hij vermoord werd omdat hij de renta niet meer wilde betalen, maar op het CGVS een volkomen ander verhaal vertelt, namelijk dat zijn dochter ontvoerd werd en hij verdween wanneer hij naar de plaats van afspraak ging, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde gebeurtenis. Uw latere verklaring – u geeft dit immers nergens aan in uw, nochtans zeer uitgebreide vrije relaas –, dat de bende uw nicht zou hebben ontvoerd als lokaas om uw oom te lokken, kan vanzelfsprekend niet overtuigen (CGVS, p. 14). Zij hangen elke dag rond het restaurant en zien uw oom bovendien wekelijks bij de overhandiging van de

renta (CGVS, p. 12, punt 116 en CGVS xx/xxx, p. 13, punt 152). Dat zij uw nicht dan zouden moeten ontvoeren om uw oom te pakken te krijgen houdt volstrekt geen steek.

Ook over de hierop volgende problemen leggen jullie inconsistente verklaringen af. Tijdens uw eerste interview, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), legt u verklaringen af die op verschillende punten niet te rijmen vallen met het verhaal dat u op het CGVS vertelt. U verklaart er: "Na de dood van mijn oom, werd mijn partner bedreigd. Dit begon enkele maanden na de dood van mijn oom. Mijn partner moest nu beginnen betalen aan de bende omdat mijn oom niet meer kon betalen. Hij betaalde 150 dollar maandelijks aan de bende MS (DVZ xx/xxx, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." U vermeldt op DVZ niets over het feit dat u na de dood van uw oom zelf zijn zaak overnam omdat de renta betaald moest worden, deze vervolgens acht maanden uitbaatte en in al die maanden renta betaalde. Daar hangt u tijdens uw interview op het CGVS uw verhaal grotendeels aan op. Een verhaal dat ook door uw partner Emerson en zijn moeder Sara verteld wordt. Dit is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate.

U verklaart op DVZ bovendien dat E. 150 dollar per maand betaalde aan de bende. Op het CGVS hebben jullie het allemaal over 200 dollar per maand. Gezien u zelf de renta die uw oom moest betalen gedurende meer dan een half jaar heeft verdergezet is een dergelijke vergissing wel zeer opmerkelijk. Daarover zegt u op het CGVS dat u op DVZ mogelijks verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 3, punt 6-12). Gezien het nogal vreemde verschil tussen de twee bedragen en hun (Spaanse) uitspraak, komt dat weinig overtuigend over. Op DVZ vertelt u ook niets over het incident aan de school in augustus 2018 en over het incident waarbij uw man gewond geraakte op 23 november 2018. Ook over het incident van april 2019, tussen uw schoonmoeder S. en C. A., zegt u op DVZ niets. Die vaststellingen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Over hun verklaringen op DVZ, moeten voor uw partner E. en zijn moeder S. gelijkaardige vaststellingen opgemerkt worden. Ook E. vertelt: "Omdat de oom dus niet meer kon betalen, kwamen de bendeleden naar mij een paar maanden na de dood van mijn oom. Ze vroegen me om 200 dollar maandelijks te betalen (DVZ xx/xxx, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Ook hij vermeldt niets over uw overname van de cafetaria na de dood van O, en het feit dat u maandenlang zelf de renta moest betalen. E. vertelt ook niets over het incident bij de school in augustus 2018 en dat van zijn moeder en C. A. uit april 2019. Vooral valt op, dat hij ook niets vermeldt over het incident van 23 november 2018. Op die dag had hij zelf een fysieke aanvaring met de bendeleden en geraakte hij gewond. Voor uw schoonmoeder S., geldt hetzelfde. Ook zij verklaart dat de bendeleden zich na de dood van uw oom tot E. richtten. Ook zij zegt niets over het, toch ingrijpende, incident van 23 november 2018 (DVZ xx/xxx, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Net als over uw eerste interview dient ook hier opgemerkt te worden dat deze vaststellingen jullie geloofwaardigheid serieus ondermijnen.

Uw oom O. vroeg in mei 2017 om de renta te verlagen. De bendeleden weigerden dat, dus bleef O. betalen. Toch vermoordden ze hem begin juni 2017. Omdat het slechteriken zijn, het stond hen niet aan dat hij een lager bedrag had gevraagd, zo verklaart u. Gevraagd waarom ze hem, ondanks dat hij bleef betalen, toch straffen, verklaart u: "Wel, zelfs al betaalde hij die 200 dollar de hele tijd. Toch dachten zij aan andere dingen. Ze deden dat zonder medelijden. Ik heb het gevoel dat het te ernstig is, dat het daartoe geleid heeft. Hij heeft hen maar gesmeekt en het gevraagd. Maar die mannen hebben geen hart (CGVS, p. 13, punt 141)." Het geld dat ze wekelijks kregen zouden ze toch niet kwijtspelen, want u zou dat betalen, zo voegt u nog toe gevraagd of die bendeleden hun inkomsten niet verloren zien gaan als ze O. vermoorden (CGVS, p. 13-14, punt 140-142). Op diezelfde vraag antwoordt E.: "Wel, zij leven in hun wereld. Zij brengen de tijd gedrogeerd door. Het enige wat zij wilden was geld. Dus dat maakte voor hen niet uit (CGVS 19/23365, p. 11, punt 109)." Deze verklaringen over de moord op uw oom, van wie de bende maar liefst achthonderd dollar per maand kreeg zijn weinig overtuigend.

In elk geval, jullie beroepen zich op het feit dat de renta betaald moest blijven worden, om uit te leggen waarom u in de gegeven omstandigheden de zaak bleef uitbaten. Erop gewezen dat uw oom renta betaalde en toch vermoord is, bevestigt u dat u de zaak toch voort zette. U erkent dat dit gevaarlijk was, maar de renta moest blijven betaald worden. Gevraagd of jullie er na de dood van Oliver niet over nadachten de kolonie te verlaten, zegt u nee (CGVS, p. 16, punt 171-174). Jullie geloofden dat Oliver zijn renta correct betaalde en toch vermoord werd. Het gaat dus om extreem gewelddadige en roekeloze bendeleden. Dat u in die context, er niet eens over nadenkt om de kolonie te verlaten, komt weinig overtuigend over. Louter omdat de bendeleden eisten dat de renta moest blijven betaald worden, wat jullie overigens niet concreet maken, baat u die cafetaria verder uit. Gezien wat er met Oliver gebeurd is en het karakter van de bendeleden, is het opmerkelijk dat jullie niet eens nadenken over het mogelijks verlaten van de kolonie.

Wat verder niet aannemelijk is, is hoe de definitieve sluiting van de cafetaria verliep. In februari 2018 sloot u deze, omdat het slecht ging en u de renta niet langer kon betalen. U hebt niet gezegd aan de bendeleden dat u de cafetaria zou sluiten (CGVS, p. 16-17, punt 175-188). Uw partner E. werd bevraagd over jullie plan om de zaak te sluiten. Hij vertelt dat u hem verschillende keren vertelde dat er

geen klanten meer kwamen. Erop gewezen dat jullie wisten dat de bende betaald moest worden en gevraagd naar jullie plan, antwoordt E. aanvankelijk naast de kwestie (CGVS 19/23365, p. 13, punt 146). Nogmaals gevraagd wat jullie plan was, verklaart E, na een aarzeling: "Eerlijk gezegd hadden wij niet gedacht dat zij gingen zeggen dat ik dat moest verder zetten. Voor haar was er ook geen andere optie dan dat. Want ze slaagde er niet meer in het geld te verzamelen (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 147)." E. bevestigt dat O. vermoord is door diezelfde mannen, dus dat zij serieus zijn (CGVS xx/xxx, p. 13-14, punt 145-149). Gevraagd hoe jullie dan denken die zaak van de ene op de andere dag zomaar te kunnen sluiten en wat jullie plan was, antwoordt E.: "Om eerlijk te zijn was het B. die die beslissing nam. Zij beheerde de zaak. Zij wist immers hoeveel klanten er kwamen toen de zaak sterk afnam. Zij had dus geen plan. Ze kon gewoonweg het geld niet meer bijeen krijgen. En met alles wat er gebeurd was na de dood van de oom, kon zij nog moeilijk goed nadenken. Zij was bang dat er schade toegebracht zou worden aan de familie toen zij dat geld niet langer kon betalen. Zij was ongerust toen zij het niet langer bij elkaar kon krijgen. Ze had geen idee of geen plan. Ze had geen andere optie dan te sluiten (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 149)." Dezelfde bendeleden, C, C. A. en P. die uw oom O. vermoordden, persten u in die periode af. Jullie verklaren dat uw oom door hen vermoord werd louter omdat hij het aandurfde te vragen de renta te verlagen.

Toen hem dat geweigerd werd bleef hij zelfs betalen. En toch ontvoeren ze zijn dochter en vermoordden ze hem. Dat u in die wetenschap en met dezelfde bendeleden als betrokkenen de cafetaria zomaar afsluit, zonder hen iets te melden en zonder een concreet plan, is niet aannemelijk. Jullie krijgen verschillende keer de kans toe te lichten wat jullie plan was. Op die momenten antwoorden jullie ofwel naast de kwestie ofwel op een weinig overtuigende manier. Uw partner besluit uiteindelijk dat u geen idee en geen plan had. Dit komt weinig geloofwaardig over.

Deze keer reageren de bendeleden echter anders. "Zij komen naar mij thuis en ze vroegen mij het geld van die zaterdag. Want ze hadden gezien dat de zaak gesloten was. Ik heb hen dat geld van die zaterdag betaald. En dan zeiden ze: nu de zaak gesloten is, wie gaat er nu betalen. Ze hebben dan gezegd: je man is er. Voortaan zal hij betalen (CGVS, p. 18, punt 203)." Hij moest 200 dollar per maand betalen. Uw renta, de renta voor de cafetaria, was 200 dollar per week. Gewezen op dat verschil verklaart u twee keer dat het voor hen niet uitmaakte, ze wilden gewoon geld (CGVS, p. 17-19, punt 192-218). Emerson verklaart hetzelfde (CGVS 19/23365, p. 14-15, punt 155). Dat de bende uw oom volgens uw beweringen zou hebben vermoord omdat hij een keer vroeg om de renta te verlagen maar de bende nu plots, nadat u zonder hen in te lichten de zaak sloot, uit zichzelf en zonder problemen de renta verlaagt tot vier keer minder dan ervoor komt maar weinig geloofwaardig over. Dat jullie hier slechts over weten te zeggen dat "het voor hen niet uitmaakte" is niet ernstig te noemen. Jullie verklaringen over dit incident zijn beknopt en weinig doorleefd (CGVS, p. 9 en 18, punt 87 en 203 en CGVS xx/xxx, p. 8 en 13, punt 87 en 143).

De avond van de sluiting van de zaak kwamen de bendeleden dus meteen naar uw huis (CGVS, p. 17-18, punt 193-200 en CGVS xx/xxx, p. 13, punt 142). Uw schoonmoeder S. verklaart echter dat zij pas naar jullie huis kwamen in de tweede week na de sluiting van de zaak (CGVS xx/xxx, p. 12, punt 139). Die tegenstrijdigheid ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Vanaf dan betaalt uw partner elke maand, op de 23ste, 200 dollar aan de bendeleden. Telkens op dezelfde manier, in het park. In november 2018 ontving hij minder loon op zijn werk. E. wist dat de bendeleden die avond het geld verwachtten, maar ontvangt geen loon. In zijn vrije relaas is hij vervolgens wel zeer vaag over deze gebeurtenis en over wat hij dan deed in verband met de renta die betaald moest worden: "In november 2018 waren er problemen geweest op mijn werk. Er werden inhoudingen gedaan op onze lonen. Daarom kon ik het geld niet bij elkaar leggen. Ik zat met angsten. Want ik ging het geld niet kunnen betalen. En ik moest passeren langs waar ik altijd passeerde om het geld te overhandigen. Ik ging hen uitleggen waarom ik het geld niet kon betalen. Het bendelid, C. A. is tegen mij tekeer gegaan en heeft met een glas op mijn hoofd geslagen (CGVS xx/xxx, p. 9, punt 89)." Op geen enkele manier geeft hij enige informatie waarom hij op 23 november de 200 dollar niet ging kunnen betalen. Dat hij in november minder loon kreeg verklaart op geen enkele manier waarom hij, samen met zijn familie, - deze renta was immers voor de familie - niet aan de 200 dollar kon geraken. Evenmin maakt hij duidelijk wat hij heeft gedaan om aan die 200 dollar te geraken, vooraleer zijn leven op het spel te zetten en met lege handen voor de bendeleden te verschijnen. Deze verklaringen zijn volstrekt niet doorleefd en kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd wat hij op dat moment dacht, antwoordt hij: "Wel, er was geen andere plek waar ik geld kon gaan halen. En onderweg was ik aan het denken over hoe ik het ging zeggen, hoe ik het ging uitleggen. Uiteindelijk dacht ik dat het gewoon beter was het gewoon te zeggen (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 183)." Opnieuw laat hij na enige informatie te geven op bovenstaande vragen. Gevraagd of hij niet 200 dollar van zijn rekening kon halen, zegt hij nee. Gevraagd of hij niet eerst bij een familielid langs kon om geld te lenen, zegt E.: "Nee, ik kon eigenlijk op niemand rekenen die me dat zou kunnen lenen. Bovendien zou ik me dan nog meer in nesten werken. Ik dacht dat het beter was om het hen uit te leggen. Om te

zien of ze me de kans gaven het de maand nadien te betalen. Ze reageerden met totale boosheid en vielen mij aan (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 185).” E. verklaart zelf dat O. door deze benedeleden vermoord werd toen hij een lagere renta vroeg. Dat hij nergens eerst 200 dollar kon verzamelen is opmerkelijk. Hij had onder andere zijn broer, zijn moeder, twee tantes, een oma en een oom nog in de kolonie wonen (CGVS xx/xxx, p. 4, punt 27 en CGVS xx/xxx, p. 4, punt 30-32). Zijn loutere stelling dat hij geen geld van familie kon lenen, zonder verdere uitleg, is weinig overtuigend.

Omdat hij op 23 november 2018 de maandelijkse renta niet kon betalen, moest E. in december twee keer betalen. Daarover leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. E. verklaart, over die twee betalingen: “De eerste, die betaalde ik op de 23ste. De tweede betaalde ik met de eindejaarspremie. Dat was op het einde van de maand. Zo deed ik de betaling van vierhonderd (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 189).” Uw verklaringen komen daar niet mee overeen. U verklaart namelijk: “In december 2018, in die eerste twee weken van december moest hij de 200 dollar van november betalen en op het einde ook de 200 dollar van december. Dat was dus een totaal van 400 dollar in december (CGVS, p. 10, punt 92).” Later, gevraagd of E. op 23 december de renta voor december betaalde, verklaart u: “Ja, maar hij moest. Zowel november als december betalen diezelfde maand. Dat ging om december 2018. In de eerste twee weken van december betaalde hij de quota van november. De andere betaling deed hij op het einde van december (CGVS, p. 20-21, punt 240).” E. verklaart zelf op 23 december en op het einde van die maand, met zijn eindejaarspremie, te hebben betaald. U verklaart dat hij in de eerste twee weken van december voor november betaalde, en op 23 december voor december. Uw schoonmoeder S. verklaart: “De eerste helft van december heeft hij de renta van november betaald, eind december heeft hij de quota van december betaald (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 173).” Jullie onderlinge verklaringen komen dus niet overeen. Dat doet toch vragen rijzen. Immers, E. kon november niet betalen omdat hij zijn loon die maand niet kreeg. Na het betalen van december op het gewone tijdstip kon hij op het einde van de maand de achterstallige renta betaling met zijn eindejaarspremie. Dat u en uw schoonmoeder dan zeggen dat hij reeds begin december na het incident van 23 november de achterstallige renta kon betalen en daarna gewoon verder ging met de normale gang van zaken doet ernstige twijfels rijzen.

Verder zijn jullie verklaringen over het afsluiten van de zaak ook maar weinig overtuigend. Daarnaast gevraagd, zegt u eerst enkel: “Ik moest mij ervan verzekeren dat ik het geld had om hen die week te kunnen betalen (CGVS, p. 16, punt 179).” Erop gewezen dat een zaak sluiten meer met zich meebrengt, voegt u toe dat u alles hebt meegenomen naar huis en het lokaal hebt teruggegeven aan de kennis van O. U verklaart volgende zaken mee te hebben genomen naar huis: “De keuken en je had daar hetgeen waarmee de warme maaltijden gemaakt werden. De tafels, de banken, en ook waar de frisdranken gemaakt werden (CGVS, p. 16, punt 181).” Gevraagd hoe u dat verhuisd hebt, zegt u dat het vlakbij huis was en jullie dat gewoon onderling hebben gedaan, “[...] in onze armen (CGVS, p. 17, punt 183).” Twee keer gevraagd hoe de sluiting van de zaak praktisch verliep, antwoordt uw partner E. niet concreet. Hij licht de redenen van de sluiting toe (CGVS xx/xxx, p. 12-13, punt 135-136). Pas bij een derde, nog gerichtere vraag daarover, verklaart hij dat het om een kleine zaak ging, met slechts drie tafels. Die werden weggehaald. De keuken werd teruggegeven aan de vriend die die voorzien had. Het vaatwerk en de borden moest mee naar huis. Enkele van de banken werden ook aan die vriend gelaten. Net als de keuken, die bleef achter want was van die vriend. E. verklaart enkel een tafel verhuisd te hebben (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 137-140). Jullie verklaringen over het afsluiten van de cafetaria zijn niet samenhangend. U schetst een beeld van allerlei zaken die fysiek naar jullie huis moesten gebracht worden, zelfs de keuken moest mee. Uw man verklaart dat de keuken achterbleef. Dat hij slechts een tafel hielp verhuizen rijmt ook niet met het beeld dat u ophangt.

Gevraagd of op die manier verhuizen niet opviel, naar de benedeleden toe, zegt u dat het niet veel was en dus niet opviel. U maakte zich zorgen dat zij het zouden doorhebben. Maar omdat de zaken slecht gingen zat er niets anders op (CGVS, p. 15-16, punt 179-185). Gevraagd of jullie niet bang waren dat de benedeleden de verhuis zouden opmerken, verklaart E. kort en vaag: “Wij deden dat allemaal erg in stilte, zonder dat zij zich daar rekenschap van gaven (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 141).” Het valt op dat jullie schijnbaar weinig moeite deden om de verhuis te verbergen van de benedeleden. De verklaring van E, dat jullie het in stilte deden, houdt weinig steek. Zeker in de context die uw schoonmoeder voorstelt, volgens haar stonden de drie benedeleden altijd op de hoek van de straat om de zaken in de gaten te houden (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 152). Jullie weinig overtuigende verklaringen over de sluiting van het restaurant doen verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Er valt nog een element op dat verdere vragen oproept over de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. U verklaart heel uw leven op het volgende adres te hebben gewoond: “(...) (CGVS, p. 5, punt 42).” Dat is het huis van uw grootmoeder (CGVS, p. 5, punt 43-46) Uw schoonmoeder S, verklaart dat “(...) (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 38)” sinds 2000 haar adres was. Ze verklaart dat dat huis gehuurd werd (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 39). Uit haar in oktober 2018 uitgegeven identiteitskaart blijkt ook haar huisnummer 20 te zijn. U, uw partner E. en zijn moeder S. hebben allemaal hetzelfde adres staan op jullie identiteitskaart. U verklaart dat u tot uw vertrek in het huis van uw grootmoeder woonde. Samen

met haar, met E. en met jullie kinderen. Voor uw oom stierf, woonden ook hij en zijn dochter J. er. Uw moeder woonde al vier jaar in Ilamatepeque. Enkel uw grootmoeder bleef na uw vertrek nog even in het huis wonen (CGVS, p. 5-6, punt 44-53). E. zelf verklaart dat hij sinds de geboorte van jullie dochter, dus 2011, ook daar bij uw oma woonde. Samen met O, J, uw moeder, uw grootmoeder en uw broer I. en zus A. Die laatste twee vertrokken zo'n twee weken na jullie vertrek naar België (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 36-50). Uw schoonmoeder S. verklaart dat zij met haar jongste zoon M. en haar partner M. woonde in een huis dat zij huurden (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 43-48). De verklaringen van u en E. over wie er samen met jullie woonde komen niet overeen. U zegt niets over uw broer en zus, die volgens hem tot na jullie vertrek in het huis woonden. Dat komt allemaal toch vreemd over. Bovendien zijn de adressen op jullie identiteitskaarten hetzelfde, wat zeker gezien uw schoonmoeder S. in een ander huis met andere huisgenoten woonde, nog meer vragen doet rijzen. Nergens uit jullie verklaringen blijken jullie alle drie samen te hebben gewoond.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er nog verschillende van jullie familieleden in de kolonie Jardines Del Volcan wonen. Zij hebben sinds jullie vertrek niets meer meegemaakt. Erop gewezen dat de bendeleden na O. bij u terecht kwamen om de renta te blijven betalen en daarna bij E. en gevraagd of zij nu bij iemand anders terecht gekomen zijn, verklaart u: "Nee (CGVS, p. 22, punt 253)." Gevraagd of uw familieleden nog iets meegemaakt hebben sinds uw vertrek, vertelt u dat u grootmoeder vertrokken is. Niet dat zij iets concreet heeft meegemaakt. U voegt toe dat er geen andere familie is die iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 5, punt 38-39). Ook gevraagd of uw schoonfamilie nog iets heeft meegemaakt haalt u niets aan: "Ik weet enkel dat de partner van mijn schoonmoeder bij zijn vader gaan wonen is. En dat mijn schoonbroer bij zijn vrouw gaan wonen is (CGVS, p. 21, punt 250)." U voegt toe dat niemand van hen nog iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 21, punt 252). E. zegt ook dat zijn familieleden sinds jullie vertrek niets meer hebben meegemaakt (CGVS xx/xxx, p. 4, punt 34). S. verklaart dat zij niet zijn bedreigd maar wel in de gaten worden gehouden. Zij herhaalt later hetzelfde en voegt toe dat de bedreigingen enkel naar haar, naar u en naar E. gericht waren (CGVS xx/xxx, punt 36). Jullie familieleden hebben niets meer meegemaakt sinds jullie vertrokken zijn. Gezien verschillende van hen nog in dezelfde kolonie wonen of nog even bleven wonen, valt dat toch op. De bende bedreigt uw partner voortdurend met de dood indien hij niet zou betalen. Dan plots betalen jullie niet meer. Dat niemand van jullie familieleden nog iets heeft meegemaakt met de bende is dan ook zeer opmerkelijk.

Gevraagd of u indicaties hebt dat de bendeleden jullie nog gezocht hebben, zegt u dat het meer dan waarschijnlijk is. Gevraagd of u iets concreets weet, verklaart u: "Wij weten dat de bendeleden van de kolonie daar nooit weg zullen gaan. Zij houden zich daar altijd op. Ze hangen daar altijd overal rond (CGVS, p. 22, punt 256-257)." Op dezelfde vraag, antwoordt E.: "Nee. Daar ben ik niet van op de hoogte gebracht. Maar tegelijk is mijn grootmoeder op leeftijd. Mijn ooms en tantes zijn al volwassen. Zij brengen de tijd werkend door. Zij bevinden zich niet op straat. Zij weten het niet. Ze hebben er geen kennis van, van hetgeen de bendeleden doen (CGVS xx/xxx, p. 19, punt 207)." Uw schoonmoeder heeft op haar beurt geen indicaties dat jullie nog gezocht werden (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 213). Ze voegt toe dat de bendeleden zagen dat jullie weg waren en hebben gevraagd waar jullie waren. Gevraagd aan wie, wijzigt zij haar verklaringen en zegt louter dat zij naar het huis zijn geweest en op de deur hebben geklopt, niemand deed open (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 214-215). Jullie slagen er niet in op een concrete manier aannemelijk te maken dat die bendeleden jullie nog zoeken. Dat familieleden niet benaderd zijn omdat zij op leeftijd zijn of volwassen zijn, de tijd werkend en niet op straat doorbrengen, is geen overtuigende uitleg om te verklaren waarom zij niet benaderd zouden zijn geweest.

Het is voorts opvallend dat u geen enkel document kan neerleggen over het restaurant, dat nochtans aan de basis lag van jullie problemen met de bende. Behalve een foto waar niets uit afgeleid kan worden dat uw verklaringen staaft, legt u niets neer van documenten van de zaak. U geeft aan dat jullie geen belastingen en geen huur betaalden en dat jullie de producten van de markt haalden (CGVS, p. 17, punt 189). Dit is weinig overtuigend. Het restaurant was immers groot genoeg om een renta van 200 dollar per week mee te betalen – dit op zich is reeds een veelvoud van het loon van vele Salvadoranen. Het betreft dan ook bezwaarlijk een soort eetkraampje, waarop u lijkt te doelen. De loutere stelling ook dat jullie geen huur moesten betalen omdat jullie vestiging "van een vriend" konden lenen is ook weinig overtuigend.

U haalt nog een incident aan van augustus 2018 bij de school van uw dochter. Toen u haar van school ging halen versnelde een moto naast u en heeft hij u bijna geslagen (CGVS, p. 9, punt 89). Uw partner verklaart dat die moto u bijna wilde aanrijden. Hij verklaart dat het bendelid P. meermaals aan het rondhangen was in de buurt van de school (CGVS xx/xxx, p. 9 en 15, punt 88 en 157-163). Gevraagd wat hij bedoelt met de uitspraak dat het bendelid u vanop de moto probeerde te slaan, verklaart E.: "Toen hij met de moto voorbijreed probeerde hij de moto naar het voetpad te begeven, waar de voetgangers gingen. Op het moment hij haar passeerde versnelde hij nog de moto en heeft hij haar bijna een elleboog geven. Zij moest uitwijken samen met mijn dochter en zij duwde haar tegen de muur (CGVS xx/xxx, p. 15, punt 163)." Jullie brengen geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat dit

incident gelinkt is aan jullie problemen met de bende, of op welke manier. Evenmin toont u aan dat jullie omwille van dit loutere incident later problemen hebben gekregen of problemen zullen krijgen bij terugkeer naar El Salvador. Uit dit incident op zichzelf kan geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Hetzelfde geldt voor de paspoorten van uw kinderen. U legt een foto neer van de cafetaria. Niemand van jullie staat op de foto. Deze foto kan louter op zich geen van uw verklaringen staven. Er kan bijvoorbeeld niet uit afgeleid worden dat u deze cafetaria uitbaatte en er afgeperst werd.

Wat de overlijdensakte en de lijkschouwing van uw oom O. betreft, dient opgemerkt dat documenten slechts een geloofwaardig relaas kunnen staven. Ze kunnen louter op zich de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Deze documenten staven verder op geen enkele manier dat u zelf afgeperst werd vanwege het restaurant en dat Emerson daarna afgeperst werd."

U bent vertrokken omwille van dezelfde problemen als uw partner J. en hebt zelf geen andere problemen gekend die u ertoe aangezet hebben El Salvador te verlaten (CGVS, p. 10, punt 98). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Het attest van uw werkgever kan staven waar u werkte en hoeveel u verdiende, ook dat staat niet ter discussie. Wat de verklaring van de dokter over uw litteken betreft. De bevindingen van de dokter zijn dat uw litteken afkomstig kan zijn van een snee met een scherp object. Op zichzelf kan dat document uw asielaanvraag niet geloofwaardig maken. De exacte omstandigheden van de verwonding kunnen hier uiteraard niet uit afgeleid worden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale

organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1991 in San Salvador geboren te zijn. U hebt heel uw leven in de colonia Jardines Del Volcan in Santa Tecla (La Libertad) gewoond. U woonde in het huis van uw maternale grootmoeder met uw gezin en uw oma. Voor uw oom O. stierf, woonde ook hij in dat huis met zijn dochter J.

In januari 2016 begon uw oom O. een cafetaria vlakbij huis. U werkte er. Elke week betaalde hij 200 dollar renta aan leden van bende MS13. In mei 2017 vroeg uw oom de bendeleden om de renta te verlagen. Ze weigeren en slaan hem. Op 7 juni 2017 ontvoeren ze zijn dochter J, uw oom moet ter plaatse gaan en 500 dollar betalen. Op 9 juni krijgen jullie het nieuws dat O. vermoord is, J. werd vrijgelaten. O. werd vermoord door C. A., P. en C. van bende MS13.

Na de dood van uw oom O, zet u de zaak nog enkele maanden zelf verder, omdat de renta moest blijven betaald worden. In februari 2018 sluit u de zaak definitief, de bendeleden komen die avond naar uw huis. U betaalde hen de renta voor die week. Ze zeiden dat nu de zaak gesloten was, uw partner (E. S. A. A., CGVS xx/xxx, OV xxx) hen renta zou moeten betalen. Niet 200 dollar per week, zoals het tot dan was geweest, maar 200 dollar per maand. In maart 2018 begint E. renta te betalen.

In augustus 2018 haalde u uw dochter van school na een nieuw incident. Een moto stond buiten de school te wachten. Toen u daar wandelde, versnelde de moto langs u heen en sloeg de man erop u bijna.

Op 23 november 2018 kon E. de renta niet betalen. De bendeleden werden kwaad en gooiden een glazen fles tegen zijn hoofd. In december 2018 betaalde E. twee keer 200 dollar.

In april 2019 kwam C. A. naar het huis van uw schoonmoeder (S. E. A. R., CGVS xx/xxx, OV xxx). Hij schreeuwde dat haar zoon het geld moest blijven betalen, anders zou hij ook gedood worden.

E. bleef renta betalen tot in augustus 2019. Op 11 september 2019 verlieten jullie El Salvador. Een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw zoon L, het paspoort van uw dochter M. Een foto van de cafetaria. De overlijdensakte en de lijkschouwing van uw oom O.

Uw schoonbroer I. V. A. A. (CGVS xx/xxx, OV xxx) en zijn partner J. P. P. M. (CGVS xx/xxx, OV xxx) verlieten El Salvador in november 2019 en dienden op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in wegens redenen die niet gerelateerd zijn aan jullie vluchtrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart de bendeleden C. A, P. en C. van MS13 te vrezen. U vreest dat zij jullie zullen vermoorden en blijven afpersen (CGVS, p. 10, punt 94-96). Uw partner (E. S. A. A., CGVS xx/xxx OV xxx) en zijn moeder (S. E. A. R., CGVS xx/xxx, OV xxx) zijn om dezelfde redenen vertrokken (CGVS, p. 10-11, punt 97).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een

sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met de bende MS13 niet aannemelijk. U verklaart dat C. A., P. en C. jullie bedreigden, afpersten en jullie zouden vermoorden, maar jullie slagen er niet in dat aannemelijk te maken (CGVS, p. 8-10, punt 81-96).

Jullie problemen met de bende zijn begonnen nadat uw oom, die een restaurant uitbaatte, in 2016 renta moest beginnen betalen aan MS. Hij werd in juni 2017 vermoord waarna de bendeleden naar u toe kwamen om de renta te betalen (CGVS, p. 8 en 9). Over de moord op uw oom leggen jullie vage en incoherente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u het volgende hierover: "De zaken gingen slechter en de bendeleden gingen niet akkoord met een deal van mijn oom. Mijn oom wilde niet meer zoveel betalen aan hen omdat de zaak niet meer goed draaide. Ze vermoordden hem hiervoor (vragenlijst CGVS, vraag 5)." Op het CGVS verklaart u in uw vrije relaas echter dat uw oom in mei vroeg om de renta te verlagen maar dit werd hem geweigerd. Hij ging dan voort met het betalen van de renta als normaal. In juni kreeg hij een telefoontje dat zijn dochter ontvoerd was met de eis om 500 dollar te betalen. Hij ging naar de plaats van afspraak maar kwam niet meer terug. Twee dagen later werd zijn lichaam gevonden (CGVS, p. 8). Nergens uit deze informatie blijkt dat uw oom op dat moment niet kon of wilde betalen. Hij betaalde de renta steeds en verdween vervolgens plots wanneer zijn dochter ontvoerd werd. Dat u op DVZ louter verklaarde dat hij vermoord werd omdat hij de renta niet meer wilde betalen, maar op het CGVS een volkomen ander verhaal vertelt, namelijk dat zijn dochter ontvoerd werd en hij verdween wanneer hij naar de plaats van afspraak ging, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde gebeurtenis. Uw latere verklaring – u geeft dit immers nergens aan in uw, nochtans zeer uitgebreide vrije relaas –, dat de bende uw nicht zou hebben ontvoerd als lokaas om uw oom te lokken, kan vanzelfsprekend niet overtuigen (CGVS, p. 14). Zij hangen elke dag rond het restaurant en zien uw oom bovendien wekelijks bij de overhandiging van de renta (CGVS, p. 12, punt 116 en CGVS xx/xxx, p. 13, punt 152). Dat zij uw nicht dan zouden moeten ontvoeren om uw oom te pakken te krijgen houdt volstrekt geen steek.

Ook over de hierop volgende problemen leggen jullie inconsistente verklaringen af. Tijdens uw eerste interview, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), legt u verklaringen af die op verschillende punten niet te rijmen vallen met het verhaal dat u op het CGVS vertelt. U verklaart er: "Na de dood van mijn oom, werd mijn partner bedreigd. Dit begon enkele maanden na de dood van mijn oom. Mijn partner moest nu beginnen betalen aan de bende omdat mijn oom niet meer kon betalen. Hij betaalde 150 dollar maandelijks aan de bende MS (DVZ 19/23367, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." U vermeldt op DVZ niets over het feit dat u na de dood van uw oom zelf zijn zaak overnam omdat de renta betaald moest worden, deze vervolgens acht maanden uitbaatte en in al die maanden renta betaalde. Daar hangt u tijdens uw interview op het CGVS uw verhaal grotendeels aan op. Een verhaal dat ook door uw partner E. en zijn moeder S. verteld wordt. Dit is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate.

U verklaart op DVZ bovendien dat E. 150 dollar per maand betaalde aan de bende. Op het CGVS hebben jullie het allemaal over 200 dollar per maand. Gezien u zelf de renta die uw oom moest betalen gedurende meer dan een half jaar heeft verdergezet is een dergelijke vergissing wel zeer opmerkelijk. Daarover zegt u op het CGVS dat u op DVZ mogelijks verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 3, punt 6-12). Gezien het nogal vreemde verschil tussen de twee bedragen en hun (Spaanse) uitspraak, komt dat weinig overtuigend over. Op DVZ vertelt u ook niets over het incident aan de school in augustus 2018 en over het incident waarbij uw man gewond geraakte op 23 november 2018. Ook over het incident van april 2019, tussen uw schoonmoeder S. en C. A., zegt u op DVZ niets. Die vaststellingen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Over hun verklaringen op DVZ, moeten voor uw partner E. en zijn moeder S. gelijkaardige vaststellingen opgemerkt worden. Ook E. vertelt: "Omdat de oom dus niet meer kon betalen, kwamen de bendeleden naar mij een paar maanden na de dood van mijn oom. Ze vroegen me om 200 dollar maandelijks te betalen (DVZ xx/xxx, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Ook hij vermeldt niets over uw overname van de cafetaria na de dood van O, en het feit dat u maandenlang zelf de renta moest betalen. E. vertelt ook niets over het incident bij de school in augustus 2018 en dat van zijn moeder en C. A. uit april 2019. Vooral valt op, dat hij ook niets vermeldt over het incident van 23 november 2018. Op die dag had hij

zelf een fysieke aanvaring met de bendeleden en geraakte hij gewond. Voor uw schoonmoeder S, geldt hetzelfde. Ook zij verklaart dat de bendeleden zich na de dood van uw oom tot E. richtten. Ook zij zegt niets over het, toch ingrijpende, incident van 23 november 2018 (DVZ xx/xxx, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Net als over uw eerste interview dient ook hier opgemerkt te worden dat deze vaststellingen jullie geloofwaardigheid serieus ondermijnen.

Uw oom O. vroeg in mei 2017 om de renta te verlagen. De bendeleden weigerden dat, dus bleef O. betalen. Toch vermoordden ze hem begin juni 2017. Omdat het slechteriken zijn, het stond hen niet aan dat hij een lager bedrag had gevraagd, zo verklaart u. Gevraagd waarom ze hem, ondanks dat hij bleef betalen, toch straffen, verklaart u: "Wel, zelfs al betaalde hij die 200 dollar de hele tijd. Toch dachten zij aan andere dingen. Ze deden dat zonder medelijden. Ik heb het gevoel dat het te ernstig is, dat het daartoe geleid heeft. Hij heeft hen maar gesmeekt en het gevraagd. Maar die mannen hebben geen hart (CGVS, p. 13, punt 141)." Het geld dat ze wekelijks kregen zouden ze toch niet kwijtspelen, want u zou dat betalen, zo voegt u nog toe gevraagd of die bendeleden hun inkomsten niet verloren zien gaan als ze O. vermoorden (CGVS, p. 13-14, punt 140-142). Op diezelfde vraag antwoordt E.: "Wel, zij leven in hun wereld. Zij brengen de tijd gedrogeerd door. Het enige wat zij wilden was geld. Dus dat maakte voor hen niet uit (CGVS 19/23365, p. 11, punt 109)." Deze verklaringen over de moord op uw oom, van wie de bende maar liefst achthonderd dollar per maand kreeg zijn weinig overtuigend.

In elk geval, jullie beroepen zich op het feit dat de renta betaald moest blijven worden, om uit te leggen waarom u in de gegeven omstandigheden de zaak bleef uitbaten. Erop gewezen dat uw oom renta betaalde en toch vermoord is, bevestigt u dat u de zaak toch voort zette. U erkent dat dit gevaarlijk was, maar de renta moest blijven betaald worden. Gevraagd of jullie er na de dood van O. niet over nadachten de kolonie te verlaten, zegt u nee (CGVS, p. 16, punt 171-174). Jullie geloofden dat O. zijn renta correct betaalde en toch vermoord werd. Het gaat dus om extreem gewelddadige en roekeloze bendeleden. Dat u in die context, er niet eens over nadenkt om de kolonie te verlaten, komt weinig overtuigend over. Louter omdat de bendeleden eisten dat de renta moest blijven betaald worden, wat jullie overigens niet concreet maken, baat u die cafetaria verder uit. Gezien wat er met O. gebeurd is en het karakter van de bendeleden, is het opmerkelijk dat jullie niet eens nadenken over het mogelijks verlaten van de kolonie.

Wat verder niet aannemelijk is, is hoe de definitieve sluiting van de cafetaria verliep. In februari 2018 sloot u deze, omdat het slecht ging en u de renta niet langer kon betalen. U hebt niet gezegd aan de bendeleden dat u de cafetaria zou sluiten (CGVS, p. 16-17, punt 175-188). Uw partner E. werd bevroegd over jullie plan om de zaak te sluiten. Hij vertelt dat u hem verschillende keren vertelde dat er geen klanten meer kwamen. Erop gewezen dat jullie wisten dat de bende betaald moest worden en gevraagd naar jullie plan, antwoordt E. aanvankelijk naast de kwestie (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 146). Nogmaals gevraagd wat jullie plan was, verklaart E, na een aarzeling: "Eerlijk gezegd hadden wij niet gedacht dat zij gingen zeggen dat ik dat moest verder zetten. Voor haar was er ook geen andere optie dan dat. Want ze slaagde er niet meer in het geld te verzamelen (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 147)." E. bevestigt dat O. vermoord is door diezelfde mannen, dus dat zij serieus zijn (CGVS xx/xxx, p. 13-14, punt 145-149). Gevraagd hoe jullie dan denken die zaak van de ene op de andere dag zomaar te kunnen sluiten en wat jullie plan was, antwoordt E.: "Om eerlijk te zijn was het B. die die beslissing nam. Zij beheerde de zaak. Zij wist immers hoeveel klanten er kwamen toen de zaak sterk afnam. Zij had dus geen plan. Ze kon gewoonweg het geld niet meer bijeen krijgen. En met alles wat er gebeurd was na de dood van de oom, kon zij nog moeilijk goed nadenken. Zij was bang dat er schade toegebracht zou worden aan de familie toen zij dat geld niet langer kon betalen. Zij was ongerust toen zij het niet langer bij elkaar kon krijgen. Ze had geen idee of geen plan. Ze had geen andere optie dan te sluiten (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 149)." Dezelfde bendeleden, C., C. A. en P. die uw oom O. vermoordden, persten u in die periode af. Jullie verklaren dat uw oom door hen vermoord werd louter omdat hij het aandurfde te vragen de renta te verlagen. Toen hem dat geweigerd werd bleef hij zelfs betalen. En toch ontvoeren ze zijn dochter en vermoordden ze hem. Dat u in die wetenschap en met dezelfde bendeleden als betrokkenen de cafetaria zomaar afsluit, zonder hen iets te melden en zonder een concreet plan, is niet aannemelijk. Jullie krijgen verschillende keer de kans toe te lichten wat jullie plan was. Op die momenten antwoorden jullie ofwel naast de kwestie ofwel op een weinig overtuigende manier. Uw partner besluit uiteindelijk dat u geen idee en geen plan had. Dit komt weinig geloofwaardig over.

Deze keer reageren de bendeleden echter anders. "Zij komen naar mij thuis en ze vroegen mij het geld van die zaterdag. Want ze hadden gezien dat de zaak gesloten was. Ik heb hen dat geld van die zaterdag betaald. En dan zeiden ze: nu de zaak gesloten is, wie gaat er nu betalen. Ze hebben dan gezegd: je man is er. Voortaan zal hij betalen (CGVS, p. 18, punt 203)." Hij moest 200 dollar per maand betalen. Uw renta, de renta voor de cafetaria, was 200 dollar per week. Gewezen op dat verschil verklaart u twee keer dat het voor hen niet uitmaakte, ze wilden gewoon geld (CGVS, p. 17-19, punt 192-218). E. verklaart hetzelfde (CGVS xx/xxx, p. 14-15, punt 155). Dat de bende uw oom volgens uw beweringen zou hebben vermoord omdat hij een keer vroeg om de renta te verlagen maar de bende nu

plots, nadat u zonder hen in te lichten de zaak sloot, uit zichzelf en zonder problemen de renta verlaagt tot vier keer minder dan ervoor komt maar weinig geloofwaardig over. Dat jullie hier slechts over weten te zeggen dat "het voor hen niet uitmaakte" is niet ernstig te noemen. Jullie verklaringen over dit incident zijn beknopt en weinig doorleefd (CGVS, p. 9 en 18, punt 87 en 203 en CGVS xx/xxx p. 8 en 13, punt 87 en 143).

De avond van de sluiting van de zaak kwamen de bendeleden dus meteen naar uw huis (CGVS, p. 17-18, punt 193-200 en CGVS xx/xxx, p. 13, punt 142). Uw schoonmoeder S, verklaart echter dat zij pas naar jullie huis kwamen in de tweede week na de sluiting van de zaak (CGVS xx/xxx, p. 12, punt 139). Die tegenstrijdigheid ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Vanaf dan betaalt uw partner elke maand, op de 23ste, 200 dollar aan de bendeleden. Telkens op dezelfde manier, in het park. In november 2018 ontving hij minder loon op zijn werk. E. wist dat de bendeleden die avond het geld verwachtten, maar ontvangt geen loon. In zijn vrije relaas is hij vervolgens wel zeer vaag over deze gebeurtenis en over wat hij dan deed in verband met de renta die betaald moest worden: "In november 2018 waren er problemen geweest op mijn werk. Er werden inhoudingen gedaan op onze lonen. Daarom kon ik het geld niet bij elkaar leggen. Ik zat met angsten. Want ik ging het geld niet kunnen betalen. En ik moest passeren langs waar ik altijd passeerde om het geld te overhandigen. Ik ging hen uitleggen waarom ik het geld niet kon betalen. Het bendelid, C. A, is tegen mij tekeer gegaan en heeft met een glas op mijn hoofd geslagen (CGVS xx/xxx, p. 9, punt 89)." Op geen enkele manier geeft hij enige informatie waarom hij op 23 november de 200 dollar niet ging kunnen betalen. Dat hij in november minder loon kreeg verklaart op geen enkele manier waarom hij, samen met zijn familie, - deze renta was immers voor de familie - niet aan de 200 dollar kon geraken. Evenmin maakt hij duidelijk wat hij heeft gedaan om aan die 200 dollar te geraken, vooraleer zijn leven op het spel te zetten en met lege handen voor de bendeleden te verschijnen. Deze verklaringen zijn volstrekt niet doorleefd en kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd wat hij op dat moment dacht, antwoordt hij: "Wel, er was geen andere plek waar ik geld kon gaan halen. En onderweg was ik aan het denken over hoe ik het ging zeggen, hoe ik het ging uitleggen. Uiteindelijk dacht ik dat het gewoon beter was het gewoon te zeggen (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 183)." Opnieuw laat hij na enige informatie te geven op bovenstaande vragen. Gevraagd of hij niet 200 dollar van zijn rekening kon halen, zegt hij nee. Gevraagd of hij niet eerst bij een familielid langs kon om geld te lenen, zegt E.: "Nee, ik kon eigenlijk op niemand rekenen die me dat zou kunnen lenen. Bovendien zou ik me dan nog meer in nesten werken. Ik dacht dat het beter was om het hen uit te leggen. Om te zien of ze me de kans gaven het de maand nadien te betalen. Ze reageerden met totale boosheid en vielen mij aan (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 185)." E. verklaart zelf dat O. door deze bendeleden vermoord werd toen hij een lagere renta vroeg. Dat hij nergens eerst 200 dollar kon verzamelen is opmerkelijk. Hij had onder andere zijn broer, zijn moeder, twee tantes, een oma en een oom nog in de kolonie wonen (CGVS xx/xxx, p. 4, punt 27 en CGVS xx/xxx, p. 4, punt 30-32). Zijn loutere stelling dat hij geen geld van familie kon lenen, zonder verdere uitleg, is weinig overtuigend.

Omdat hij op 23 november 2018 de maandelijkse renta niet kon betalen, moest E. in december twee keer betalen. Daarover leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. E. verklaart, over die twee betalingen: "De eerste, die betaalde ik op de 23ste. De tweede betaalde ik met de eindejaarspremie. Dat was op het einde van de maand. Zo deed ik de betaling van vierhonderd (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 189)." Uw verklaringen komen daar niet mee overeen. U verklaart namelijk: "In december 2018, in die eerste twee weken van december moest hij de 200 dollar van november betalen en op het einde ook de 200 dollar van december. Dat was dus een totaal van 400 dollar in december (CGVS, p. 10, punt 92)." Later, gevraagd of E. op 23 december de renta voor december betaalde, verklaart u: "Ja, maar hij moest. Zowel november als december betalen diezelfde maand. Dat ging om december 2018. In de eerste twee weken van december betaalde hij de quota van november. De andere betaling deed hij op het einde van december (CGVS, p. 20-21, punt 240)." E. verklaart zelf op 23 december en op het einde van die maand, met zijn eindejaarspremie, te hebben betaald. U verklaart dat hij in de eerste twee weken van december voor november betaalde, en op 23 december voor december. Uw schoonmoeder S. verklaart: "De eerste helft van december heeft hij de renta van november betaald, eind december heeft hij de quota van december betaald (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 173)." Jullie onderlinge verklaringen komen dus niet overeen. Dat doet toch vragen rijzen. Immers, Emerson kon november niet betalen omdat hij zijn loon die maand niet kreeg. Na het betalen van december op het gewone tijdstip kon hij op het einde van de maand de achterstallige renta betaling met zijn eindejaarspremie. Dat u en uw schoonmoeder dan zeggen dat hij reeds begin december na het incident van 23 november de achterstallige renta kon betalen en daarna gewoon verder ging met de normale gang van zaken doet ernstige twijfels rijzen.

Verder zijn jullie verklaringen over het afsluiten van de zaak ook maar weinig overtuigend. Daarnaast gevraagd, zegt u eerst enkel: "Ik moest mij ervan verzekeren dat ik het geld had om hen die week te kunnen betalen (CGVS, p. 16, punt 179)." Erop gewezen dat een zaak sluiten meer met zich meebrengt,

voegt u toe dat u alles hebt meegenomen naar huis en het lokaal hebt teruggegeven aan de kennis van Oliver. U verklaart volgende zaken mee te hebben genomen naar huis: "De keuken en je had daar hetgeen waarmee de warme maaltijden gemaakt werden. De tafels, de banken, en ook waar de frisdranken gemaakt werden (CGVS, p. 16, punt 181)." Gevraagd hoe u dat verhuisd hebt, zegt u dat het vlakbij huis was en jullie dat gewoon onderling hebben gedaan, "[...] in onze armen (CGVS, p. 17, punt 183)." Twee keer gevraagd hoe de sluiting van de zaak praktisch verliep, antwoordt uw partner E. niet concreet. Hij licht de redenen van de sluiting toe (CGVS xx/xxx, p. 12-13, punt 135-136). Pas bij een derde, nog gerichtere vraag daarover, verklaart hij dat het om een kleine zaak ging, met slechts drie tafels. Die werden weggehaald. De keuken werd teruggegeven aan de vriend die die voorzien had. Het vaatwerk en de borden moest mee naar huis. Enkele van de banken werden ook aan die vriend gelaten. Net als de keuken, die bleef achter want was van die vriend. E. verklaart enkel een tafel verhuisd te hebben (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 137-140). Jullie verklaringen over het afsluiten van de cafetaria zijn niet samenhangend. U schetst een beeld van allerlei zaken die fysiek naar jullie huis moesten gebracht worden, zelfs de keuken moest mee. Uw man verklaart dat de keuken achterbleef. Dat hij slechts een tafel hielp verhuizen rijmt ook niet met het beeld dat u ophangt.

Gevraagd of op die manier verhuizen niet opviel, naar de benedeleden toe, zegt u dat het niet veel was en dus niet opviel. U maakte zich zorgen dat zij het zouden doorhebben. Maar omdat de zaken slecht gingen zat er niets anders op (CGVS, p. 15-16, punt 179-185). Gevraagd of jullie niet bang waren dat de benedeleden de verhuis zouden opmerken, verklaart E. kort en vaag: "Wij deden dat allemaal erg in stilte, zonder dat zij zich daar rekenschap van gaven (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 141)." Het valt op dat jullie schijnbaar weinig moeite deden om de verhuis te verbergen van de benedeleden. De verklaring van E, dat jullie het in stilte deden, houdt weinig steek. Zeker in de context die uw schoonmoeder voorstelt, volgens haar stonden de drie benedeleden altijd op de hoek van de straat om de zaken in de gaten te houden (CGVS xx/xxx, p. 13, punt 152). Jullie weinig overtuigende verklaringen over de sluiting van het restaurant doen verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Er valt nog een element op dat verdere vragen oproept over de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. U verklaart heel uw leven op het volgende adres te hebben gewoond: "(...)" (CGVS, p. 5, punt 42)." Dat is het huis van uw grootmoeder (CGVS, p. 5, punt 43-46) Uw schoonmoeder S, verklaart dat "(...)" (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 38)" sinds 2000 haar adres was. Ze verklaart dat dat huis gehuurd werd (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 39). Uit haar in oktober 2018 uitgegeven identiteitskaart blijkt ook haar huisnummer 20 te zijn. U, uw partner E. en zijn moeder S. hebben allemaal hetzelfde adres staan op jullie identiteitskaart. U verklaart dat u tot uw vertrek in het huis van uw grootmoeder woonde. Samen met haar, met E. en met jullie kinderen. Voor uw oom stierf, woonden ook hij en zijn dochter J. er. Uw moeder woonde al vier jaar in Ilamatepeque. Enkel uw grootmoeder bleef na uw vertrek nog even in het huis wonen (CGVS, p. 5-6, punt 44-53). E. zelf verklaart dat hij sinds de geboorte van jullie dochter, dus 2011, ook daar bij uw oma woonde. Samen met O, J, uw moeder, uw grootmoeder en uw broer I. en zus A. Die laatste twee vertrokken zo'n twee weken na jullie vertrek naar België (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 36-50). Uw schoonmoeder S. verklaart dat zij met haar jongste zoon M. en haar partner M. woonde in een huis dat zij huurden (CGVS xx/xxx, p. 5, punt 43-48). De verklaringen van u en E. over wie er samen met jullie woonde komen niet overeen. U zegt niets over uw broer en zus, die volgens hem tot na jullie vertrek in het huis woonden. Dat komt allemaal toch vreemd over. Bovendien zijn de adressen op jullie identiteitskaarten hetzelfde, wat zeker gezien uw schoonmoeder S. in een ander huis met andere huisgenoten woonde, nog meer vragen doet rijzen. Nergens uit jullie verklaringen blijken jullie alle drie samen te hebben gewoond.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er nog verschillende van jullie familieleden in de kolonie Jardines Del Volcan wonen. Zij hebben sinds jullie vertrek niets meer meegemaakt. Erop gewezen dat de benedeleden na O. bij u terecht kwamen om de renta te blijven betalen en daarna bij E. en gevraagd of zij nu bij iemand anders terecht gekomen zijn, verklaart u: "Nee (CGVS, p. 22, punt 253)." Gevraagd of uw familieleden nog iets meegemaakt hebben sinds uw vertrek, vertelt u dat u grootmoeder vertrokken is. Niet dat zij iets concreet heeft meegemaakt. U voegt toe dat er geen andere familie is die iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 5, punt 38-39). Ook gevraagd of uw schoonfamilie nog iets heeft meegemaakt haalt u niets aan: "Ik weet enkel dat de partner van mijn schoonmoeder bij zijn vader gaan wonen is. En dat mijn schoonbroer bij zijn vrouw gaan wonen is (CGVS, p. 21, punt 250)." U voegt toe dat niemand van hen nog iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 21, punt 252). E. zegt ook dat zijn familieleden sinds jullie vertrek niets meer hebben meegemaakt (CGVS xx/xxx, p. 4, punt 34). Sara verklaart dat zij niet zijn bedreigd maar wel in de gaten worden gehouden. Zij herhaalt later hetzelfde en voegt toe dat de bedreigingen enkel naar haar, naar u en naar E. gericht waren (CGVS xx/xxx, punt 36). Jullie familieleden hebben niets meer meegemaakt sinds jullie vertrokken zijn. Gezien verschillende van hen nog in dezelfde kolonie wonen of nog even bleven wonen, valt dat toch op. De bende bedreigt uw partner voortdurend met de dood indien hij niet zou betalen. Dan plots betalen jullie niet meer. Dat niemand van jullie familieleden nog iets heeft meegemaakt met de bende is dan ook zeer opmerkelijk.

Gevraagd of u indicaties hebt dat de benedeleden jullie nog gezocht hebben, zegt u dat het meer dan waarschijnlijk is. Gevraagd of u iets concreets weet, verklaart u: "Wij weten dat de benedeleden van de kolonie daar nooit weg zullen gaan. Zij houden zich daar altijd op. Ze hangen daar altijd overal rond (CGVS, p. 22, punt 256-257)." Op dezelfde vraag, antwoordt E.n: "Nee. Daar ben ik niet van op de hoogte gebracht. Maar tegelijk is mijn grootmoeder op leeftijd. Mijn ooms en tantes zijn al volwassen. Zij brengen de tijd werkend door. Zij bevinden zich niet op straat. Zij weten het niet. Ze hebben er geen kennis van, van hetgeen de benedeleden doen (CGVS xx/xxx, p. 19, punt 207)." Uw schoonmoeder heeft op haar beurt geen indicaties dat jullie nog gezocht werden (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 213). Ze voegt toe dat de benedeleden zagen dat jullie weg waren en hebben gevraagd waar jullie waren. Gevraagd aan wie, wijzigt zij haar verklaringen en zegt louter dat zij naar het huis zijn geweest en op de deur hebben geklopt, niemand deed open (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 214-215). Jullie slagen er niet in op een concrete manier aannemelijk te maken dat die benedeleden jullie nog zoeken. Dat familieleden niet benaderd zijn omdat zij op leeftijd zijn of volwassen zijn, de tijd werkend en niet op straat doorbrengen, is geen overtuigende uitleg om te verklaren waarom zij niet benaderd zouden zijn geweest.

Het is voorts opvallend dat u geen enkel document kan neerleggen over het restaurant, dat nochtans aan de basis lag van jullie problemen met de bende. Behalve een foto waar niets uit afgeleid kan worden dat uw verklaringen staft, legt u niets neer van documenten van de zaak. U geeft aan dat jullie geen belastingen en geen huur betaalden en dat jullie de producten van de markt haalden (CGVS, p. 17, punt 189). Dit is weinig overtuigend. Het restaurant was immers groot genoeg om een renta van 200 dollar per week mee te betalen – dit op zich is reeds een veelvoud van het loon van vele Salvadoranen. Het betreft dan ook bezwaarlijk een soort eetkraampje, waarop u lijkt te doelen. De loutere stelling ook dat jullie geen huur moesten betalen omdat jullie vestiging "van een vriend" konden lenen is ook weinig overtuigend.

U haalt nog een incident aan van augustus 2018 bij de school van uw dochter. Toen u haar van school ging halen versnelde een moto naast u en heeft hij u bijna geslagen (CGVS, p. 9, punt 89). Uw partner verklaart dat die moto u bijna wilde aanrijden. Hij verklaart dat het bendelid P. meermaals aan het rondhangen was in de buurt van de school (CGVS xx/xxx, p. 9 en 15, punt 88 en 157-163). Gevraagd wat hij bedoelt met de uitspraak dat het bendelid u vanop de moto probeerde te slaan, verklaart E.: "Toen hij met de moto voorbijreed probeerde hij de moto naar het voetpad te begeven, waar de voetgangers gingen. Op het moment hij haar passeerde versnelde hij nog de moto en heeft hij haar bijna een elleboog geven. Zij moest uitwijken samen met mijn dochter en zij duwde haar tegen de muur (CGVS xx/xxx, p. 15, punt 163)." Jullie brengen geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat dit incident gelinkt is aan jullie problemen met de bende, of op welke manier. Evenmin toont u aan dat jullie omwille van dit loutere incident later problemen hebben gekregen of problemen zullen krijgen bij terugkeer naar El Salvador. Uit dit incident op zichzelf kan geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Hetzelfde geldt voor de paspoorten van uw kinderen. U legt een foto neer van de cafetaria. Niemand van jullie staat op de foto. Deze foto kan louter op zich geen van uw verklaringen staven. Er kan bijvoorbeeld niet uit afgeleid worden dat u deze cafetaria uitbaatte en er afgeperst werd.

Wat de overlijdensakte en de lijkschouwing van uw oom O. betreft, dient opgemerkt dat documenten slechts een geloofwaardig relaas kunnen staven. Ze kunnen louter op zich de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Deze documenten staven verder op geen enkele manier dat u zelf afgeperst werd vanwege het restaurant en dat E. daarna afgeperst werd.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.df) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die in hoofde van de derde verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1967 in Sonsonate (La Libertad) geboren te zijn. U woonde sinds 2000 in de kolonie Jardines Del Volcan in Santa Tecla (La Libertad). U woonde samen met uw jongste zoon M. en uw partner M. U kwam naar België met uw zoon (E. S. A. A., CGVS xx/xxx, OV xxx) en zijn partner (J. B. C. G. CGVS xx/xxx, OV xxx).

J.'s oom O. hield een cafetaria open. In maart 2016 begon hij renta te betalen aan leden van MS13. Het ging om 200 dollar per week. Het jaar nadien vroeg hij de bendeleden om de renta te verlagen. Ze weigerden en werden boos. In juni 2017 hebben ze zijn dochter ontvoerd. O. moest ter plaatse gaan om losgeld te betalen. Hij werd er vermoord, zijn dochter J. werd vrijgelaten.

Uw schoondochter J. ging verder met de cafetaria en bleef de renta betalen. In februari 2018 besloot ze de zaak te sluiten. Een tweetal weken daarna kwamen de bendeleden naar haar huis. Vanaf dat moment moest uw zoon E. renta betalen.

In november 2018 kon hij niet betalen. De bendeleden verwondden hem in zijn gezicht. In december van dat jaar moest hij twee keer betalen.

In april 2019 werd u thuis aangesproken door een bendelid, C. A. Hij zei dat uw zoon niet mocht stoppen met betalen. Anders zouden ze hem en zijn familie vermoorden.

Op 11 september 2019 vertrok u naar België. Hier diende u op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw identiteitskaart en uw paspoort. Twee legalisaties. De ene voor een document dat uw echtscheiding staft, de andere voor een document uit het Libro Marginación.

Uw zoon I. V. A. A. (CGVS xx/xxx, OV xxx) en zijn partner J. P. P. M. (CGVS xx/xxx, OV xxx) verlieten El Salvador in november 2019 en dienden op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in wegens redenen die niet gerelateerd zijn aan jullie vluchtrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 9, punt 99-100) als uw schoondochter (J. B. C. G., CGVS xx/xxx, OV xxx). In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

[...]

U bent vertrokken omwille van de problemen van uw zoon E. en zijn partner J. en hebt zelf geen andere problemen gekend die u ertoe aangezet hebben El Salvador te verlaten (CGVS, p. 9, punt 99-100). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt ook twee legalisaties neer. Die documenten waarborgen de authenticiteit van een uittreksel of kopie. U legt echter die koppies of uittreksels zelf niet neer. Uit de legalisaties kan afgeleid worden dat een van de twee een attest van uw echtscheiding was. De andere was een document uit het Libro Marginación. Zonder die documenten zelf hebben de legalisaties weinig waarde. In elk geval zou een attest van uw echtscheiding noch het document uit het Libro Marginación jullie ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_0201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan

niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

De eerste en de tweede verzoekende partij hebben een relatie en zijn mekaar partner. De derde verzoekende partij is de moeder van de eerste verzoekende partij. Zij beroepen zich op dezelfde vluchtredenen.

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar dezelfde motieven. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekers verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijkkluidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de bestreden beslissingen.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Vooreerst geven verzoekers aan dat ze met drie familieleden op basis van dezelfde vluchtmotieven een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben. Verzoekers stellen dat dit implicaties heeft op zowel de vorm als de inhoud van de verklaringen. Verzoekers betogen dat: *“De aanwezigheid van drie verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van één ieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken. Er dient te worden benadrukt dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers drie verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.”*

Vervolgens geven verzoekers aan dat een gegronde vrees zowel een objectief, concrete situatie als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, inhoudt. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door de verwerende partij. Met betrekking tot het subjectief element citeren verzoekers uit het UNHCR handboek aangaande de determinatie van de vluchtelingenstatus.

Voorts wijzen verzoekers erop dat eerste verzoekster een psychologische en een medische kwetsbaarheid vertoont, zoals uiteengezet in het medisch en psychologisch attest dat ze aan het verzoekschrift toevoegen.

3.1.2. In een tweede onderdeel van het middel gaan verzoekers in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissingen op een onredelijke en buitensporige manier wordt ingegaan op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen gemaakt op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoekers menen dat er een overdreven belang gehecht wordt aan een verhoor dat plaatsvond in onaangepaste omstandigheden en zonder raadsheer. Ze vervolgen dat reeds in verschillende andere dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten). Daarom vinden verzoekers dat de verwerende partij onmogelijk hun aantijgingen in dit verband kan negeren. Er bestaat geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die worden genoteerd tijdens het verhoor op DVZ. Verzoekers menen dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan verzoekers om internationale bescherming tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekers kan worden gebruikt. Dit aangezien er duidelijk geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen (correcte en geschikte vertaling, voldoende tijd om uit te spreken, enz.). De volledige argumentering die bijna de gehele beslissing inhoudt van verwerende partij omtrent de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op DVZ en de verklaringen op de CGVS ontbreekt dus aan ernst. In die zin schenden volgens verzoekers de bestreden beslissingen de beginsels van redelijkheid en evenredigheid. Bovendien herhalen ze dat dezelfde vluchtmotieven worden toegelicht door drie verschillende asielzoekers met een eigen persoonlijkheid, standpunt en interpretatie, waardoor er op zijn minst een zekere marge van verschil dient te worden aanvaard.

Met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen betogen verzoekers vervolgens dat:

“- Betreffende de aanleiding naar de moord van de oom, verklaarden verzoekers op de CGVS WEL dat de oom vroeg om de renta te verlagen. Ze vervulde dit echter met een ander incident (die ze niet konden vermelden op het DVZ omdat ze de kans er niet toe kregen). De verklaring (op het DVZ) dat de oom werd vermoord omwille van de verlaging van de renta en hiervoor gestraft werd is een persoonlijke interpretatie die niet onverenigbaar is met het feit dat de oom verdween na de kidnapping van zijn dochter. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat de bende wenste om hem te straffen voor zijn vereisten omtrent de renta en hem zo en hele reeks problemen veroorzaakte. De kidnapping van de dochter van de oom vond plaats na de aanvraag tot verlaging van de renta en kan als excuus beschouwd worden om de oom te ‘lokken’ en daarna uit te schakelen, steeds met de verlaging en de incapaciteit tot betalen van de renta als oorzaak.

Het organiseren van de kidnapping in een afgelegen plaats houdt steek gezien het restaurant een te publieke plaats zou zijn om iemand uit te schakelen. Er is in ieder geval absoluut geen sprake van het vertellen van volkomen verschillende verhalen.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij sommige verklaringen uit de context lijkt te halen en er zelf eigen verwoordingen aan toevoegt zoals dat er verklaard werd dat de oom “louter” werd vermoord omwille van de vraag de renta te verlagen, hoewel verzoekers nooit zelf het woord “louter” gebruikten.

Deze redenering vormt geenszins een grondslag om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in vraag te stellen. Verwerende partij maakt een eigen subjectieve interpretatie van de verklaringen van verzoekers die niet overeenkomen met verzoekers visie (door er eigen bewoordingen aan toe te voegen, een aanvulling als tegenstrijdigheid aan te zien enz.).

Betreffende het feit dat er geen melding werd gemaakt op het DVZ van de uitbating van de zaak dient te worden verwezen naar bovenstaande opmerkingen omtrent de korte duur van het verhoor en de voortdurende druk om samen te vatten. Hetzelfde geldt voor het incident op school en het incident in april 2019.

Verzoeker voegt hieraan toe dat hem niet werd gevraagd of zij de zaak overnamen.

Bovendien staat het ‘niet vermelden’ van iets niet gelijk aan een tegenstrijdigheid, aangezien alle verzoekers op het CGVS correct gewag maakten van de nodige en dezelfde incidenten op éénlijnige manier.

- Er dient tenslotte duidelijk te worden gemaakt dat wat voor verwerende partij ‘ingrijpende gebeurtenis’ is dit niet altijd zo is voor verzoekers: dit is volkomen subjectief. Voor een asielzoeker die een persoonlijke vervolging meemaakte zijn er numerieuze ingrijpende gebeurtenissen, van het ogenblik dat de vervolging ontstond tot de dag van het interview, inclusief de incidenten in het land van herkomst maar ook de vlucht uit het land, de scheiding met de familie, de migratieroute, de aankomst in België, de aanpassing aan een nieuwe cultuur maar ook het leven in een centrum, enz. In die context is het kwalijk nemen aan verzoekers dat zij geen melding maakte van een aspect van hun relaas dat voor verwerende partij ‘een ingrijpende gebeurtenis’ inhoudt, op een interview van 30 minuten, op zijn minst misplaatst. - - Betreffende het feit dat er 150 dollar per maand als renta werd vermeld op het DVZ kan bezwaarlijk kwalijk worden genomen aan verzoekster aangezien zij dit meteen corrigeerde op het CGVS, d.w.z. tijdig en voor de bestreden beslissing (GV Beatriz punt 6).”

3.1.3. In een volgend onderdeel van hun verzoekschrift betogen verzoekers dat uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de culturele context van het dossier. Volgens hen worden verschillende elementen door een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het ter plaatse aan toe gaat. Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Verzoekers verwijzen in dit verband ook naar artikel 15.3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hierna betogen verzoekers dat:

“-Het gedrag van de belagers

Met dossier is gebaseerd op een persoonlijke vervolging vanwege MS 13, heersende bende in de regio van verzoekers.

Vooreerst werd de oom van verzoekers vermoord in het kader van een conflict betreffende de renta die werd opgelegd aan zijn restaurant en waarvoor hij een verlaging aanvraagde maar niet verkreeg. Verzoekers dienden de renta verder te betalen en hielden het restaurant open. Wanneer uiteindelijk

financiële problemen ontstonden waardoor de renta niet meer kon betaald worden naar vereiste van de bende, werd het risico te groot en moesten ze vluchten.

Verwerende partij verwondert zich over een hele reeks handelingen van de bende.

Zo verwondert zij zich over het feit dat de bende de oom vermoordde hoewel hij verder betaalde na hun weigering om de renta te verlagen.

Echter, verzoekers kunnen voor de handelingen van hun belagers geen verklaring bieden. Zij kunnen niet anders dan bevestigen hoe het slechteriken zijn, zij naar hun eigen zin handelen en op een onverwachte manier. Door te gissen naar hoe de bende zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is. Bijgevolg is dit profiel uiteindelijk niet meer waard dan het profiel dat verzoekers van de bende geven.

Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belager verklaart is buitensporig. Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de gegeven culturele context hiervoor: criminele bendes in El Salvador gaan chaotisch te werk en zijn onvoorspelbaar. Verwerende partij brengt niets aan die het tegengestelde aantoont.

Er dient verder te worden gebouwd op de verklaringen van verzoekers, met ondersteuning van objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Salvadoraanse bendes bevestigen.

Hetzelfde geldt voor de redenering van verwerende partij omtrent de reactie van de bende bij verzoekers beslissing om de zaak te sluiten.

Verzoekers volharden in het feit dat het voor de bende weinig uitmaakt of er een paar honderden dollar meer winst wordt gemaakt of niet. Wat telt is het aantal ondergeschikten aan hun macht die betalen.

De onvoorspelbaarheid van de bende maakt ook dat verzoeker hen durfde te melden dat hij geen geld had om de renta te betalen. Het is niet vanzelfsprekend dat dergelijk gedrag leidt tot een uitschakeling. Dit is ook de reden waarom de oom werd gedood en niet 'bewaard' om de toch de renta verder te verkrijgen. Voor de bende is het immers belangrijker om publiekelijk te straffen en zo hun autoriteit uit te voeren dan het geld te verkrijgen. Dit is een eerste belangrijke aanwijzing dat het geld voor de bende niet per se steeds de eerste plaats heeft maar wel de macht en autoriteit.

Tenslotte kunnen verzoekers ook niet verklaren waarom de bende hun familieleden niet hebben vervolgd. Wel kunnen ze aangeven dat verschillende onder hen verhuisden om minder op te vallen. Dit is frequente praktijk in El Salvador waar de bevolking met opzet haar uurroosters dikwijls wijzigt, dikwijls verhuist en zo lang mogelijk werkt om zo weinig mogelijk op te vallen. Er werd aangegeven dat alle overgeblevene familieleden de tijd doorbrachten door te werken. Al deze omstandigheden verminderen uiteraard de kans op vervolging vanwege de bende. Dit komt overeen met de verklaringen van verzoeker zelf die er ook alles aan deed om zo weinig mogelijk tijd thuis te doorbrengen (hij vertrok om 5u30 's morgens om om 18u 's avonds terug thuis te keren, GV E. p. 6).

- Het gedrag van verzoekers

Verzoekers geven aan de zaak te hebben van hun oom te hebben overgenomen na diens moord. De renta diende immers te worden verder betaald.

Verwerende partij getuigt van bijzonder weinig inrekeningname van de culturele context wanneer zij suggereert dat ze naar een andere kolonie zouden kunnen verhuizen. Verzoekers wijzen erop dat hun kolonie van afkomst op hun identiteitskaart aangeduid staat waardoor zij in geval van verhuis naar een andere kolonie in conflict zouden komen met de ginds heersende bendes die zijn buitenstaanders tolereren en mensen verbieden om zich in een andere regio dan hun afkomstregio te verplaatsen.

Het 'issue' is niet dat verzoekers hieraan niet hebben gedacht, het is simpelweg niet mogelijk. Daarnaast was de sluiting van de zaak een bewuste keuze. Verzoekers merkten immers dat de klanten op de hoogte kwamen van verzoekers' problemen met de bendes en het lokaal dus begonnen te vermijden. Er kwamen minder en minder klanten en de zaak maakte verlies. Op een gegeven moment begrepen verzoekers dat er niets anders op zat dan de zaak te sluiten. Dit was geen keuze maar het noodlot.

Men begrijpt niet waarom verwerende partij zodanig hamert op het feit dat verzoekers na de sluiting geen plan hadden. Ze zaten in een gevaarlijke en zeer moeilijke menselijke situatie, die hen dwong op bovenvermelde manier te handelen. Ze hadden de luxe niet om na te denken over een plan B, over een oplossing.

- De horecasector in El Salvador

Verwerende partij verwondert zich eveneens over het praktische aspect van de sluiting van de zaak.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij lijkt voorbij te gaan aan de verschillen in verzoekers leven met onze vertrouwde wereld.

Zo leverde verzoekster een foto uit die te kennen gaf hoe klein het restaurant was die verzoekers uitbaatten. Het is zo dat de lokale zaken in El Salvador dikwijls eerder kraampjes zijn die maximum drie tafeltjes inhouden en een beperkte keuken (GV E, p. 13). Deze foto werd bezwaarlijk te snel opzijgelegd door verwerende partij die het in beschouwing had moeten nemen.

Verwerende partij noemt de zaak trouwens zelf in eerste instantie 'cafeteria' om daarna de term 'restaurant' te gebruiken. Het feit dat de termen door elkaar worden gebruikt is problematisch en incorrect.

Het gegeven van de grootte van de zaak is belangrijk in de zin dat de verhuis van de materiële zaken van het restaurant: de verhuis was niet consequent en kon perfect, 's nachts, in het geniep, plaatsvinden met relatief weinig armen, door het beperkt aantal te verzamelen zaken.

We leggen de nadruk op het feit dat het huis van verzoekers niet veraf lag van het restaurant. De verhuis gebeurde bovendien 's nachts. Deze omstandigheden zorgden ervoor dat verzoekers erin slaagden om niet op te vallen voor de bendes.

Verzoekers hadden alleen maar geluk dat hen niets overkwam.

Daarnaast is het dikwijls zo dat panden worden uitgeleend aan kennissen zonder dat enige officiële documentatie hierover wordt opgemaakt. Dit is het geval van verzoekers. Dit is een frequente praktijk in El Salvador, die aan de basis een land is waar weinig officieel wordt neergeschreven, vooral voor kleine kraampjes, in tegenstelling tot grote restaurants."

3.1.4. In het daarop volgend onderdeel van hun middel betogen verzoekers vervolging te vrezan als toebehorend tot de sociale groep van familieleden van een slachtoffer van de bende, als toebehorend tot de sociale groep van kleine handelaars, door MS13 en omdat ze de renta niet langer kunnen betalen. Ze geven ook aan dat ze via stukken hun identiteit, hun afkomst, de dood van O. met overlijdensattest en het bestaan van hun zaak hebben aangetoond. Ook geven ze aan dat ze een medisch certificaat met betrekking tot het litteken hebben neergelegd. Ze vervolgen dat ze de bendeleden hebben geïdentificeerd, wat de geloofwaardigheid van hun relaas versterkt. Verzoekers argumenteren dat hun relaas dient beoordeeld te worden in het licht van recente en betrouwbare bronnen over de situatie in El Salvador omtrent het gedrag van de bendes en de frequente praktijk van afpersing. Hierna citeren verzoekers uit een rapport, en stellen dat ze ook verklaard hebben dat de bende MS13 hun tijd doorbracht met het afpersen van kleine zaken. Daarna citeren verzoekers uit de COI focus omtrent de veiligheidssituatie in El Salvador. Ze menen dat hun relaas bij deze informatie aansluit, waardoor de verwerende partij de tegenstrijdigheden tussen de relazen onderling dient te relativiseren omdat deze logisch en inherent zijn aan de subjectieve situatie. De essentie van het relaas is bovendien hetzelfde, waardoor de kern volgens verzoekers als geloofwaardig dient beschouwd te worden.

Voorts stellen verzoekers dat zij slachtoffers waren van bedreigingen door bendeleden. Het weigeren gevolg te geven aan de eisen van de bendeleden dient geïnterpreteerd te worden als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende. Dit maakt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Hierna verwijzen en citeren verzoekers naar en uit UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van maart 2016. Ze concluderen dat personen met hun profiel wel degelijk het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. Ze beklemtonen dat hun relaas overeenkomt met de meeste recente bronnen met betrekking tot de situatie in El Salvador. Ze geven aan dat opmerkingen en tegenargumenten steeds in het licht van de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador dienen beoordeeld te worden.

Vervolgens gaan verzoekers in op de context in El Salvador. Ze bespreken de huidige context op basis van citaten uit de volgende bronnen: Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018, Conseil des droits de l'homme, 18 juin - 6 juillet 2018, International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017, International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017 en OSAC, El Salvador 2019: Crime and Safety Report.

Voorts zetten verzoekers uiteen dat hun het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

3.1.5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betwisten zij de analyse van het CGVS inzake de actuele veiligheidssituatie in El Salvador, onder meer wat betreft de aard van het bendegeweld. Het CGVS gaat er volgens hen aan voorbij dat de bendes steeds meer gepolitiseerd te werk gaan waardoor zij niet meer als louter crimineel gemeenrechtelijke actoren kunnen worden beschouwd aangezien zij,

volgens verzoekers, bijna als een gedetacheerde autoriteit functioneren naast de staat, waar zij wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Verzoekers halen hierbij nog landeninformatie aan om te argumenteren dat het bendegegeweld op een zodanig niveau is dat iedereen er slachtoffer van kan zijn. Verzoekers benadrukken dat zij een duidelijk risicoprofiel bekleden waardoor zij persoonlijk en geïndividualiseerd geïndiceerd worden door hun belagers conform artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoekers werpen nog op dat bescherming zoeken bij de autoriteiten tegen bendegegeweld geen optie is, en verwijzen hiervoor naar algemene rapporten. Tot slot wijzen zij erop dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming, een risico lopen voor hun leven. Zij menen bij terugkeer opnieuw bedreigd te worden door hun belagers.

3.1.6. Tot slot vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Aan hun verzoekschriften voegen verzoekers de volgende documenten toe:

- UCA Human Rights Institute, Equipe de processus de justice
- Amnesty International, Home sweet home? "si je reste je vais me faire tuer"
- Amnesty International, Un retour difficile: le rôle du Guatemala, du Honduras et du Salvador dans une crise de réfugiés de plus en plus grave
- SPF Affaires Etrangères, El Salvador, dernière mise à jour
- El Espectador, L 'autoritarisme de Nayib Bukele (6.05.2021)
- El Espectador, El Salvador, à la merci de Nayih Bukele (2.05.2021)
- Amnesty International, Salvador: Répression et promesses non tenues: le nouveau visage du pays après une année de gouvernement du président Nayih Bukele
- medisch attesten

4. De nota's met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij twee nota's met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt en de nieuwe documenten bespreekt die bij de verzoekschriften werden gevoegd.

5. De aanvullende nota's

5.1. Verzoekers leggen twee aanvullende nota's neer waar ze de volgende documenten aan toegevoegd hebben :

- brief van Q.A. van 26 mei 2021
- brief van C.B. van 31 mei 2021
- CMS-Cristosal Report: Point of No return : The Fear and Criminalization of Central American Refugees van juni 2017
- Post-traumatic Stress Disorder in Central American Immigrants in the US van juni 2013:
- screenshots van de actualiteit van El Salvador op verschillende officiële websites met vaak zeer gewelddadig karakter (met vrije vertaling)
- medisch attest opgesteld door Dr. A.D. op 27 mei 2021:
- psychologisch rapport van 30 september 2021 opgesteld door psycholoog V.K.

5.2. De verwerende partij maakt op 27 september 2021 een aanvullende nota in elk dossier over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021;
- COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

9. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

9.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

9.2. In de bestreden beslissingen wordt terdege overwogen dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit voor verzoekers een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Verzoekers betwist deze beoordeling niet.

De medische attesten opgenomen in het rechtsplegingsdossier vermogen niet een ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Uit deze attesten kan niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekers hen ervan zou weerhouden om eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin blijkt hieruit dat hun mentale of

psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Voorts formuleerden noch de tweede verzoekende partij noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenmin heeft één van verzoekers aangegeven dat van de tweede verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen in hoofde van tweede verzoekende partij maakten zij verder geen concrete melding. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied. Verzoekers laten daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het voorgehouden trauma van eerste verzoekster haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Verzoekers laten na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze hun psychische problematiek hun verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen. Aldus blijkt niet dat hun psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de procedure om internationale bescherming op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers' rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

10.1. *In casu* stellen verzoekers de benedeleden C. A, P. en C. van MS13 te vrezem. Verzoekers vrezem dat zij hen zullen vermoorden en blijven afpersen.

Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

10.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): drie identiteitskaarten, vijf paspoorten, een verklaring van een dokter over het litteken van de eerste verzoekende partij, een attest van de werkgever van de eerste verzoekende partij en uw paspoort, een foto van de cafetaria, de overlijdensakte en de lijkschouwing van de oom O. van de tweede verzoekende partij, een document dat de echtscheiding van de derde verzoekende partij staft en een document uit het Libro Marginacion.

10.3. Het internationaal paspoort van verzoekers en hun kinderen, hun nationale identiteitskaarten, de het document ter staving van de echtscheiding van de derde verzoekende partij en het document uit het Libro Marginacion, bevestigen de nationaliteit, identiteit en huwelijkse status en van de dochter van tweede verzoekende partij. Deze elementen worden niet betwist. Evenmin wordt de tewerkstelling van de eerste verzoekende partij betwist. Ook het gegeven dat de oom O. van de tweede verzoekende partij overleden is, wordt niet betwist. Echter, uit de bijgebrachte documenten kan niet afgeleid worden dat hij door benedeleden van MS13 werd vermoord. De foto van de cafetaria toont enkel een zaak met drie tafels.

Het medisch attest van 8 januari 2021 bevat een beschrijving van het litteken op het aangezicht (links ter hoogte van de wang) van de eerste verzoekende partij. Ook geeft het attest aan dat dit litteken kan veroorzaakt zijn geweest door een gebroken glas. Echter, kan uit dit attest niet worden afgeleid dat dit litteken werd toegebracht door het bendelid C. A. In dit verband merkt de Raad op dat de eerste verzoekende partij verklaard heeft dat het bendelid, C. A, tegen hem tekeer gegaan en hem met een glas op zijn hoofd geslagen heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO] verzoeker, p. 9, punt 89). De eerste verzoekende partij verwijst niet naar slagen op zijn wang of op het gezicht, maar heeft het over zijn hoofd. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. In de attesten wordt geen duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en de door hem verklaarde oorzaak ervan.

Daarenboven kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen. De medische attesten tonen dan ook niet aan dat verzoeker in november 2018 door een bendelid werd geslagen omdat de renta niet betaald werd. Er kan uit het medische attest an sich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden worden afgeleid, hoogstens blijkt dat verzoeker in onbekende omstandigheden verwondingen opliep ten gevolge van een gebroken glas in zijn aangezicht ter hoogte van zijn wang. Kortom, het attest toont op zich niet aan dat de opgelopen letsels met

zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen door bendeleden. Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten *in casu* slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en deze aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoekers voorgehouden slagen en verwondingen. Bijgevolg moet een medisch attest in samenhang met de verklaringen van verzoekers beoordeeld worden.

De tweede verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift eveneens een medisch attest toe van 27 mei 2021. Enerzijds blijkt uit het attest van 27 mei 2021 dat de tweede verzoekende partij sinds 11 april 2021 te kampen heeft met neurologische problemen, namelijk aangezichtsverlamming en een stoornis in de gevoelssensatie. Anderzijds geeft het attest aan dat de verzoekende partij zich in een staat van *“d’anxiété très importante et de détresse psychologique majeure”* bevindt. Er wordt geen verdere diagnose geformuleerd. Bij de aanvullende nota wordt een attest van een psycholoog van 30 september 2021 gevoegd. Uit het psychologisch attest blijkt dat de tweede verzoekende partij sinds mei 2021 een psycholoog consulteert en dat er sindsdien drie consultaties hebben plaatsgevonden. In voormeld attest wordt geattesteerd dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stresssyndroom (PTSD). De oorzaak van voormelde PTSD situeert de psycholoog bij traumatische ervaringen in El Salvador, meer bepaald het overlijden van de oom van de tweede verzoekende partij en het gegeven dat ze afgeperst werden. Uit het attest zelf blijkt dat de psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen de tweede verzoekende partij verteld heeft. Uit het attest zelf blijkt dat de behandelde psycholoog zich baseert op de verklaringen van de tweede verzoekende partij. Ook is het attest beperkt tot algemene verklaringen omtrent de voorgehouden problemen van de tweede verzoekende partij.

In dit verband benadrukt de Raad dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische en fysieke gezondheid van een patiënt, maar dat zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kunnen schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak kunnen doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Medische en psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Daarnaast blijkt uit het attest *d.d.* 27 mei 2021 dat tweede verzoekende partij sinds 11 april 2021 te kampen had met neurologische problemen (aangezichtsverlamming en een stoornis in de gevoelssensatie) die evenwel dateren van na het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 15 januari 2021. Bovendien valt uit het attest op te maken dat de medische problemen van tweede verzoekende partij hun oorzaak vinden in *“un contexte viral”*. Bijgevolg is er geen aantoonbare link met de door tweede verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten in El Salvador.

In de brief van 26 mei 2021 geeft de gemeentelijke administratie aan dat verzoekers een wil hebben om zich te integreren en hun best doen om het Frans te leren. Deze elementen zijn niet relevant bij het beoordelen van een nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aan de brief van 31 mei 2021 opgesteld door een vriendin van verzoekers die ze in België hebben leren kennen, en waarin aangegeven wordt dat nadat ze het vluchtrelaas van verzoekers gehoord heeft, de notities van het CGVS gelezen heeft en een eigen opzoekingswerk gedaan heeft, ze overtuigd is van de waarachtigheid van het relaas, kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde toegekend worden. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Zowel aan hun verzoekschriften als in de aanvullende nota voegen verzoekers algemene landeninformatie toe om de Salvadoraanse context te schetsen waarin ze gewoond en gewerkt hebben. De verwijzing naar algemene informatie over het gedrag van de bendes en de frequente praktijk van afpersing in El Salvador volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, zoals blijkt uit hetgeen dat volgt.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De getuigenissen opgenomen in de brief van 31 mei 2021 liggen in dezelfde lijn.

10.4. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met eventueel voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers in gebreke om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

10.5. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoekers, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoeken, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Zoals hoger reeds aangegeven wordt het overlijden van de oom O. op zich niet betwist. Het is inderdaad zo dat verzoekers vage en incoherente verklaringen hebben afgelegd over het overlijden van deze oom. De tweede verzoekende partij heeft bij het invullen van de vragenlijst verklaard dat de oom O. vermoord werd omdat hij de renta niet meer wilde betalen (vragenlijst DVZ tweede verzoekende partij, vraag 5), doch werd geen melding gemaakt van het gegeven dat ze zijn dochter zouden ontvoerd hebben en hij verdween toen hij naar de plaats van afspraak ging (NPO tweede verzoekende partij, p. 8 en 14). Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“Ook over de hierop volgende problemen leggen jullie inconsistente verklaringen af. Tijdens uw eerste interview, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), legt u verklaringen af die op verschillende punten niet te rijmen vallen met het verhaal dat u op het CGVS vertelt. U verklaart er: “Na de dood van mijn oom, werd mijn partner bedreigd. Dit begon enkele maanden na de dood van mijn oom. Mijn partner moest nu beginnen betalen aan de bende omdat mijn oom niet meer kon betalen. Hij betaalde 150 dollar maandelijks aan de bende MS (DVZ 19/23367, Vragenlijst CGVS, vraag 5).” U vermeldt op DVZ niets over het feit dat u na de dood van uw oom zelf zijn zaak overnam omdat de renta betaald moest worden, deze vervolgens acht maanden uitbaatte en in al die maanden renta betaalde. Daar hangt u tijdens uw interview op het CGVS uw verhaal grotendeels aan op. Een verhaal dat ook door uw partner E. en zijn moeder S. verteld wordt. Dit is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate.*

U verklaart op DVZ bovendien dat E. 150 dollar per maand betaalde aan de bende. Op het CGVS hebben jullie het allemaal over 200 dollar per maand. Gezien u zelf de renta die uw oom moest betalen gedurende meer dan een half jaar heeft verdergezet is een dergelijke vergissing wel zeer opmerkelijk. Daarover zegt u op het CGVS dat u op DVZ mogelijks verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 3, punt 6-12). Gezien het nogal vreemde verschil tussen de twee bedragen en hun (Spaanse) uitspraak, komt dat weinig overtuigend over. Op DVZ vertelt u ook niets over het incident aan de school in augustus 2018 en over het incident waarbij uw man gewond geraakte op 23 november 2018. Ook over het incident van april 2019, tussen uw schoonmoeder S. en C. A, zegt u op DVZ niets. Die vaststellingen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Over hun verklaringen op DVZ, moeten voor uw partner E. en zijn moeder S. gelijkaardige vaststellingen opgemerkt worden. Ook E. vertelt: “Omdat de oom dus niet meer kon betalen, kwamen de bendeleden naar mij een paar maanden na de dood van mijn oom. Ze vroegen me om 200 dollar maandelijks te betalen (DVZ 19/23365, Vragenlijst CGVS, vraag 5).” Ook hij vermeldt niets over uw overname van de cafetaria na de dood van Oliver, en het feit dat u maandenlang zelf de renta moest betalen. Emerson vertelt ook niets over het incident bij de school in augustus 2018 en dat van zijn moeder en C. A. uit april 2019. Vooral valt op, dat hij ook niets vermeldt over het incident van 23 november 2018. Op die dag had hij zelf een fysieke aanvaring met de bendeleden en geraakte hij gewond. Voor uw schoonmoeder S, geldt hetzelfde. Ook zij verklaart dat de bendeleden zich na de dood van uw oom tot E. richtten. Ook zij

zegt niets over het, toch ingrijpende, incident van 23 november 2018 (DVZ 19/23368, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Net als over uw eerste interview dient ook hier opgemerkt te worden dat deze vaststellingen jullie geloofwaardigheid serieus ondermijnen.” Het betreffen pertinente en draagkrachtige motieven. In hun verzoekschriften betogen verzoekers dat in de bestreden beslissingen op een onredelijke en buitensporige manier wordt ingegaan op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen gemaakt op het CGVS en bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun vluchtrelaas en problemen met de leden van de bende MS13 vermelden, meer in het bijzonder de ontvoering van de nicht van de tweede verzoekende partij door bendeleden en het gegeven dat de tweede verzoekende partij de cafetaria overgenomen heeft. Bovendien lieten verzoekende partijen de beweerde feiten – met name de overname en uitbating door tweede verzoekende partij van de cafetaria van haar oom na diens dood en de incidenten in augustus 2018, november 2018 en april 2019 – niet enkel onvermeld, doch verklaarden zij tevens uitdrukkelijk dat zij, behoudens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kenden met hun autoriteiten of medeburgers (vraag 7). Ook op de slotvraag of zij nog iets hadden toe te voegen, antwoordden verzoekende partijen ontkennend (vraag 8). In de brief van 31 mei 2021 wordt aangegeven dat personen die lijden aan PTSD bepaalde traumatische ervaringen onvermeld laten. In het psychologisch attest van 30 september 2021 wordt niet aangegeven dat dit in het geval van verzoekers eveneens het geval is. Voorts ziet de Raad ook niet in hoe het onvermeld laten van het gegeven dat de tweede verzoekende partij de cafetaria verder uitgebaat heeft na de dood van haar oom hierin kadert. Daarenboven werden hun verklaringen hen achteraf nog voorgelezen in het Spaans, waarna zij het verslag zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Het betoog van verzoekende partijen dat hier sprake is van het vervolledigen van hun relaas, dat het ‘niet vermelden’ van iets niet gelijk staat aan een tegenstrijdigheid en dat wat voor verwerende partij een ‘ingrijpende gebeurtenis’ is dit niet altijd is voor verzoekers, kan niet worden bijgetreden. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico’s die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Daar de verzoekende partijen dit document hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte waren van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar hun land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat de verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun vluchtmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De vaststelling dat verzoekende partijen hierover met geen woord hebben gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Inzake de opmerking van de verzoekende partijen aangaande het gebrek aan bijstand door een advocaat voorafgaand aan en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partijen werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid dienden te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. De verzoekende partijen waren derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correcte feitenrelaas naar voren te brengen. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan hoe de door hen op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van hun vluchtrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

Verder stellen verzoekers dat de invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in onaangepaste omstandigheden gebeurd is, maar ze laten na dit verder toe te lichten. Uit de

rechtsplegingsdossiers kan geenszins opgemaakt worden dat dit in onaangepaste omstandigheden gebeurd is.

Daarenboven maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de tweede verzoekende partij een cafetaria uitgebaat heeft. Het enige document dat verzoekers met betrekking tot de voorgehouden cafetaria bijbrengen is een nietszeggende foto. Niemand van verzoekers staat op de foto afgebeeld. Op basis hiervan kan geenszins opgemaakt worden dat de tweede verzoekende partij een cafetaria uitbaatte. Ook leggen ze geen enkel ander document voor om dit te staven. Eerste verzoekster stelt dat ze geen belastingen en huur betaalde, daar het een kleine illegale handelsruimte was (NPO verzoekster, p.17). Evenmin kan ze facturen voorleggen daar ze alles op de markt kocht, waar er geen facturen gebruikt worden. Dat het om een kleine handelsruimte ging, is toch moeilijk verenigbaar met de voorgehouden renta van 200 dollar per week dat de tweede verzoekende partij diende te betalen aan de bendeleden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat de gevraagde renta van 200 dollar een veelvoud van het loon van vele Salvadoranen is waardoor *“het betreft dan ook bezwaarlijk een soort eetkraampje, waarop u lijkt te doelen.”* Voormelde motieven uit de bestreden beslissingen, waarbij rekening wordt gehouden met de culturele context in El Salvador, wordt op generlei wijze door de verzoekende partijen weerlegd. Ook laten verzoekers na toe te lichten op welke grond ze gedurende een lange tijd zonder het betalen van huurgelden gebruik konden maken van het lokaal van een kennis van O. om de eetplaats open te houden. In hun verzoekschrift en in de aanvullende nota's houden verzoekers eraan vast dat het om een kleine eetgelegenheid ging, maar laten wederom na om dit te staven. Gelet op het bedrag van de gevraagde renta is dit geenszins aannemelijk. De brief van 31 mei 2021 laat niet toe anders te oordelen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat het in de door de verzoekende partijen geschetste context inderdaad weinig geloofwaardig is dat de tweede verzoekende partij de zaak van haar overleden oom zonder meer zou overgenomen hebben. Ten eerste heeft de tweede verzoekende partij verklaard dat het slechter ging met de handelszaak van haar oom omwille van de aanwezigheid van bendeleden die wekelijks de renta kwamen opvragen en rond de zaak hingen. Ook had hij gevraagd om het bedrag van de renta te verlagen, maar dit werd geweigerd (NPO tweede verzoekende partij, p.8). De tweede verzoekende partij schetst aldus het beeld van een niet goed draaiende zaak. Ten tweede werd de oom van de tweede verzoekende partij vermoord door de bendeleden ondanks het gegeven dat hij de renta bleef betalen nadat hij een verlaging van het bedrag had gevraagd. Bijgevolg schetsen de verzoekende partijen het beeld van zeer gewelddadige bendeleden. Gelet op het gegeven dat de zaak niet meer zo winstgevend was en de renta diende betaald te worden, is het weinig plausibel dat de tweede verzoekende partij zonder meer de uitbating van de cafetaria heeft verder gezet. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“In elk geval, jullie beroepen zich op het feit dat de renta betaald moest blijven worden, om uit te leggen waarom u in de gegeven omstandigheden de zaak bleef uitbaten. Erop gewezen dat uw oom renta betaalde en toch vermoord is, bevestigt u dat u de zaak toch voort zette. U erkent dat dit gevaarlijk was, maar de renta moest blijven betaald worden. Gevraagd of jullie er na de dood van Oliver niet over nadachten de kolonie te verlaten, zegt u nee (CGVS, p. 16, punt 171-174). Jullie geloofden dat Oliver zijn renta correct betaalde en toch vermoord werd. Het gaat dus om extreem gewelddadige en roekeloze bendeleden. Dat u in die context, er niet eens over nadenkt om de kolonie te verlaten, komt weinig overtuigend over. Louter omdat de bendeleden eisten dat de renta moest blijven betaald worden, wat jullie overigens niet concreet maken, baat u die cafetaria verder uit. Gezien wat er met Oliver gebeurd is en het karakter van de bendeleden, is het opmerkelijk dat jullie niet eens nadenken over het mogelijks verlaten van de kolonie.”* Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat gelet op de culturele context in El Salvador niet mogelijk is om te verhuizen. Op dezelfde pagina in hun verzoekschrift stellen verzoekers ook dat: *“Tenslotte kunnen verzoekers ook niet verklaren waarom de bende hun familieleden niet hebben vervolgd. Wel kunnen ze aangeven dat verschillende onder hen verhuisden om minder op te vallen. Dit is frequente praktijk in El Salvador waar de bevolking met opzet haar uurroosters dikwijls wijzigt, dikwijls verhuist en zo lang mogelijk werkt om zo weinig mogelijk op te vallen. Er werd aangegeven dat alle overgeblevene familieleden de tijd doorbrachten door te werken. Al deze omstandigheden verminderen uiteraard de kans op vervolging vanwege de bende.”* (verzoekschrift pagina 9). In de nota met opmerkingen wordt terecht gemotiveerd dat als zodanig er geen afbreuk wordt gedaan aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partijen een mogelijke verhuis naar een andere kolonie zelfs niet hebben overwogen om aan de dreiging en het geweld van de bendeleden te ontsnappen.

De geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd omdat verzoekers voorhouden dat de tweede verzoekende partij de handelszaak zonder meer gesloten heeft, zonder dat ze een concreet

plan had uitgewerkt alhoewel ze voorhoudt dat haar oom vermoord werd omdat hij gevraagd had om de renta te verlagen. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent terecht gemotiveerd dat: *“Wat verder niet aannemelijk is, is hoe de definitieve sluiting van de cafetaria verliep. In februari 2018 sloot u deze, omdat het slecht ging en u de renta niet langer kon betalen. U hebt niet gezegd aan de benedeleden dat u de cafetaria zou sluiten (CGVS, p. 16-17, punt 175-188). Uw partner E. werd bevraagd over jullie plan om de zaak te sluiten. Hij vertelt dat u hem verschillende keren vertelde dat er geen klanten meer kwamen. Erop gewezen dat jullie wisten dat de bende betaald moest worden en gevraagd naar jullie plan, antwoordt E. aanvankelijk naast de kwestie (CGVS 19/23365, p. 13, punt 146). Nogmaals gevraagd wat jullie plan was, verklaart E, na een aarzeling: “Eerlijk gezegd hadden wij niet gedacht dat zij gingen zeggen dat ik dat moest verder zetten. Voor haar was er ook geen andere optie dan dat. Want ze slaagde er niet meer in het geld te verzamelen (CGVS 19/23365, p. 14, punt 147).” E. bevestigt dat O. vermoord is door diezelfde mannen, dus dat zij serieus zijn (CGVS xx/xxx, p. 13-14, punt 145-149). Gevraagd hoe jullie dan denken die zaak van de ene op de andere dag zomaar te kunnen sluiten en wat jullie plan was, antwoordt E: “Om eerlijk te zijn was het B. die die beslissing nam. Zij beheerde de zaak. Zij wist immers hoeveel klanten er kwamen toen de zaak sterk afnam. Zij had dus geen plan. Ze kon gewoonweg het geld niet meer bijeen krijgen. En met alles wat er gebeurd was na de dood van de oom, kon zij nog moeilijk goed nadenken. Zij was bang dat er schade toegebracht zou worden aan de familie toen zij dat geld niet langer kon betalen. Zij was ongerust toen zij het niet langer bij elkaar kon krijgen. Ze had geen idee of geen plan. Ze had geen andere optie dan te sluiten (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 149).” Dezelfde benedeleden, C, C. A. en P. die uw oom O. vermoordden, persten u in die periode af. Jullie verklaren dat uw oom door hen vermoord werd louter omdat hij het aandurfde te vragen de renta te verlagen. Toen hem dat geweigerd werd bleef hij zelfs betalen. En toch ontvoeren ze zijn dochter en vermoordden ze hem. Dat u in die wetenschap en met dezelfde benedeleden als betrokkenen de cafetaria zomaar afsluit, zonder hen iets te melden en zonder een concreet plan, is niet aannemelijk. Jullie krijgen verschillende keer de kans toe te lichten wat jullie plan was. Op die momenten antwoorden jullie ofwel naast de kwestie ofwel op een weinig overtuigende manier. Uw partner besluit uiteindelijk dat u geen idee en geen plan had. Dit komt weinig geloofwaardig over.”* In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat bendes onvoorspelbaar zijn en dat men niet kan verwachten dat zij de daden van hun belagers verklaren. Ook geven ze aan dat de verhuis 's nachts gebeurd is en dat hun huis niet ver was. Hiermee gaan verzoekers voorbij aan de kern van de problematiek, namelijk dat ze voorhouden bedreigd te zijn door een zeer gewelddadige bende die reeds de oom van tweede verzoekende partij vermoord heeft omdat hij de verlaging van de renta gevraagd alhoewel hij deze is blijven betalen en verzoekers in die geschetste omstandigheden zonder meer de handelszaak hebben gesloten, zonder dat ze voorzorgsmaatregelen genomen hebben. Dit knelt des te meer omdat verzoekers verklaren dat de handelszaak nabij hun woning gelegen was, waardoor redelijkerwijze verwacht kon worden dat hun belagers hen snel konden opsporen.

Daarenboven stelt de tweede verzoekende partij dat ze allerlei zaken met inbegrip van de keuken fysiek naar hun huis gebracht hebben de dag dat de zaak gesloten werd, terwijl de eerste verzoekende partij verklaard heeft dat ze maar één tafel verhuisd heeft. De verklaringen omtrent de sluiting van de zaak en het materiaal dat verhuisd diende te worden, zijn sterk uiteenlopend en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de verklaringen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat de derde verzoekende partij verklaard heeft dat de benedeleden pas in de tweede week na de sluiting van de handelszaak de eerste en de tweede verzoekende partij opgezocht hebben (NPO derde verzoekende partij, p.12 punt 139), terwijl zij verklaard hebben dat dit de avond zelf gebeurd is (NPO eerste verzoekende partij, p.13, punt 142 en NPO tweede verzoekende partij, p.17-18, punt 193-200).

Met betrekking tot de renta die uiteindelijk op 23 november 2018 diende betaald te worden door de eerste verzoekende partij wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gesteld dat: *“Vanaf dan betaalt uw partner elke maand, op de 23ste, 200 dollar aan de benedeleden. Telkens op dezelfde manier, in het park. In november 2018 ontving hij minder loon op zijn werk. E. wist dat de benedeleden die avond het geld verwachtten, maar ontvangt geen loon. In zijn vrije relaas is hij vervolgens wel zeer vaag over deze gebeurtenis en over wat hij dan deed in verband met de renta die betaald moest worden: “In november 2018 waren er problemen geweest op mijn werk. Er werden inhoudingen gedaan op onze lonen. Daarom kon ik het geld niet bij elkaar leggen. Ik zat met angsten. Want ik ging het geld niet kunnen betalen. En ik moest passeren langs waar ik altijd passeerde om het geld te overhandigen. Ik ging hen uitleggen waarom ik het geld niet kon betalen. Het bendelid, C. A, is tegen mij tekeer gegaan en heeft met een glas op mijn hoofd geslagen (CGVS 19/23365, p. 9, punt 89).”* Op geen enkele manier geeft hij enige informatie waarom hij op 23 november de 200 dollar niet ging kunnen betalen. Dat hij in

november minder loon kreeg verklaart op geen enkele manier waarom hij, samen met zijn familie, - deze renta was immers voor de familie – niet aan de 200 dollar kon geraken. Evenmin maakt hij duidelijk wat hij heeft gedaan om aan die 200 dollar te geraken, vooraleer zijn leven op het spel te zetten en met lege handen voor de bendeleden te verschijnen. Deze verklaringen zijn volstrekt niet doorleefd en kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd wat hij op dat moment dacht, antwoordt hij: “Wel, er was geen andere plek waar ik geld kon gaan halen. En onderweg was ik aan het denken over hoe ik het ging zeggen, hoe ik het ging uitleggen. Uiteindelijk dacht ik dat het gewoon beter was het gewoon te zeggen (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 183).” Opnieuw laat hij na enige informatie te geven op bovenstaande vragen. Gevraagd of hij niet 200 dollar van zijn rekening kon halen, zegt hij nee. Gevraagd of hij niet eerst bij een familielid langs kon om geld te lenen, zegt E: “Nee, ik kon eigenlijk op niemand rekenen die me dat zou kunnen lenen. Bovendien zou ik me dan nog meer in nesten werken. Ik dacht dat het beter was om het hen uit te leggen. Om te zien of ze me de kans gaven het de maand nadien te betalen. Ze reageerden met totale boosheid en vielen mij aan (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 185).” E. verklaart zelf dat O. door deze bendeleden vermoord werd toen hij een lagere renta vroeg. Dat hij nergens eerst 200 dollar kon verzamelen is opmerkelijk. Hij had onder andere zijn broer, zijn moeder, twee tantes, een oma en een oom nog in de kolonie wonen (CGVS xx/xxx p. 4, punt 27 en CGVS xx/xxx, p. 4, punt 30-32). Zijn loutere stelling dat hij geen geld van familie kon lenen, zonder verdere uitleg, is weinig overtuigend.

Omdat hij op 23 november 2018 de maandelijkse renta niet kon betalen, moest E. in december twee keer betalen. Daarover leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. E. verklaart, over die twee betalingen: “De eerste, die betaalde ik op de 23ste. De tweede betaalde ik met de eindejaarspremie. Dat was op het einde van de maand. Zo deed ik de betaling van vierhonderd (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 189).” Uw verklaringen komen daar niet mee overeen. U verklaart namelijk: “In december 2018, in die eerste twee weken van december moest hij de 200 dollar van november betalen en op het einde ook de 200 dollar van december. Dat was dus een totaal van 400 dollar in december (CGVS, p. 10, punt 92).” Later, gevraagd of E. op 23 december de renta voor december betaalde, verklaart u: “Ja, maar hij moest. Zowel november als december betalen diezelfde maand. Dat ging om december 2018. In de eerste twee weken van december betaalde hij de quota van november. De andere betaling deed hij op het einde van december (CGVS, p. 20-21, punt 240).” E. verklaart zelf op 23 december en op het einde van die maand, met zijn eindejaarspremie, te hebben betaald. U verklaart dat hij in de eerste twee weken van december voor november betaalde, en op 23 december voor december. Uw schoonmoeder Sara verklaart: “De eerste helft van december heeft hij de renta van november betaald, eind december heeft hij de quota van december betaald (CGVS xx/xxx, p. 14, punt 173).” Jullie onderlinge verklaringen komen dus niet overeen. Dat doet toch vragen rijzen. Immers, E. kon november niet betalen omdat hij zijn loon die maand niet kreeg. Na het betalen van december op het gewone tijdstip kon hij op het einde van de maand de achterstallige renta betaling met zijn eindejaarspremie. Dat u en uw schoonmoeder dan zeggen dat hij reeds begin december na het incident van 23 november de achterstallige renta kon betalen en daarna gewoon verder ging met de normale gang van zaken doet ernstige twijfels rijzen.”

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Waar verzoekers betogen dat het feit dat verschillende personen dezelfde vluchtmotieven aanhalen uiteraard implicaties heeft naar de vorm en de inhoud toe van de verklaringen. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens dienen onderzocht te worden. Zoals de verwerende partij terecht aanvoert, kan dit onderzoek een vergelijking inhouden van de onderlinge verklaringen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familie/gezinsleden die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde vluchtmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Van de drie verzoekende partijen, die hun land van herkomst zijn ontvlucht en hier in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omwille van precies dezelfde redenen, met name problemen met bendeleden van MS13 die hen bedreigden en afpersten, kan en mag in alle

redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende en gelijklopende verklaringen afleggen omtrent de kern van hun relaas. Zoals blijkt uit hetgeen hierboven uiteengezet blijven verzoekers hiertoe manifest in gebreke, gelet op de in de bestreden beslissingen vastgestelde veelvuldige contradicties en incoherenties tussen/in hun verklaringen. Het betreffen niet enkel verschillen naar vorm toe, maar daadwerkelijke onderlinge tegenstrijdigheden met betrekking tot kernelementen uit hun vluchtrelaas. Het betreffen aldus geen details zoals verzoekers in hun verzoekschriften betogen. Evenmin kunnen de hoger vastgestelde contradicties en incoherenties tussen/in hun verklaringen toegeschreven worden aan de verschillende persoonlijkheden van verzoekers.

Daarenboven komt hun algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang omdat de verzoekende partijen geen eenduidige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun woonplaats en het gegeven met wie ze woonden in El Salvador. Ten eerste leggen de eerste en de tweede verzoekende partij verschillende verklaringen af wie hun huisgenoten in El Salvador waren. De tweede verzoekende partij verklaart niet de woning te hebben gedeeld met haar broer en zus, terwijl de eerste verzoekende partij verklaard heeft dat deze personen tot aan hun vlucht uit El Salvador met hen samen hebben gewoond. De derde verzoekende partij verklaart dat ze in een andere huis met andere huisgenoten woonde, doch vermeldt haar identiteitskaart hetzelfde adres als de eerste en de tweede verzoekende partij. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat de drie verzoekende partijen samen hebben gewoond voor hun vertrek uit El Salvador.

Tot slot verwijst de Raad naar de volgende terechte motieven, die door verzoekers ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven: *“Ten slotte moet worden opgemerkt dat er nog verschillende van jullie familieleden in de kolonie Jardines Del Volcan wonen. Zij hebben sinds jullie vertrek niets meer meegemaakt. Erop gewezen dat de bendeleden na O. bij u terecht kwamen om de renta te blijven betalen en daarna bij E. en gevraagd of zij nu bij iemand anders terecht gekomen zijn, verklaart u: “Nee (CGVS, p. 22, punt 253).” Gevraagd of uw familieleden nog iets meegemaakt hebben sinds uw vertrek, vertelt u dat u grootmoeder vertrokken is. Niet dat zij iets concreet heeft meegemaakt. U voegt toe dat er geen andere familie is die iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 5, punt 38-39). Ook gevraagd of uw schoonfamilie nog iets heeft meegemaakt haalt u niets aan: “Ik weet enkel dat de partner van mijn schoonmoeder bij zijn vader gaan wonen is. En dat mijn schoonbroer bij zijn vrouw gaan wonen is (CGVS, p. 21, punt 250).” U voegt toe dat niemand van hen nog iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 21, punt 252). E. zegt ook dat zijn familieleden sinds jullie vertrek niets meer hebben meegemaakt (CGVS xx/xxx, p. 4, punt 34). S. verklaart dat zij niet zijn bedreigd maar wel in de gaten worden gehouden. Zij herhaalt later hetzelfde en voegt toe dat de bedreigingen enkel naar haar, naar u en naar E. gericht waren (CGVS xx/xxx, punt 36). Jullie familieleden hebben niets meer meegemaakt sinds jullie vertrokken zijn. Gezien verschillende van hen nog in dezelfde kolonie wonen of nog even bleven wonen, valt dat toch op. De bende bedreigt uw partner voortdurend met de dood indien hij niet zou betalen. Dan plots betalen jullie niet meer. Dat niemand van jullie familieleden nog iets heeft meegemaakt met de bende is dan ook zeer opmerkelijk.*

Gevraagd of u indicaties hebt dat de bendeleden jullie nog gezocht hebben, zegt u dat het meer dan waarschijnlijk is. Gevraagd of u iets concreets weet, verklaart u: “Wij weten dat de bendeleden van de kolonie daar nooit weg zullen gaan. Zij houden zich daar altijd op. Ze hangen daar altijd overal rond (CGVS, p. 22, punt 256-257).” Op dezelfde vraag, antwoordt E.: “Nee. Daar ben ik niet van op de hoogte gebracht. Maar tegelijk is mijn grootmoeder op leeftijd. Mijn ooms en tantes zijn al volwassen. Zij brengen de tijd werkend door. Zij bevinden zich niet op straat. Zij weten het niet. Ze hebben er geen kennis van, van hetgeen de bendeleden doen (CGVS xx/xxx, p. 19, punt 207).” Uw schoonmoeder heeft op haar beurt geen indicaties dat jullie nog gezocht werden (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 213). Ze voegt toe dat de bendeleden zagen dat jullie weg waren en hebben gevraagd waar jullie waren. Gevraagd aan wie, wijzigt zij haar verklaringen en zegt louter dat zij naar het huis zijn geweest en op de deur hebben geklopt, niemand deed open (CGVS xx/xxx, p. 17, punt 214-215). Jullie slagen er niet in op een concrete manier aannemelijk te maken dat die bendeleden jullie nog zoeken. Dat familieleden niet benaderd zijn omdat zij op leeftijd zijn of volwassen zijn, de tijd werkend en niet op straat doorbrengen, is geen overtuigende uitleg om te verklaren waarom zij niet benaderd zouden zijn geweest.”

Onder punt 10.3 werden de medische attesten reeds besproken. Er werd aangegeven dat deze attesten slechts een summier karakter hebben, dat ze op zich niet voldoende zijn om tot de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas te concluderen en dat ze samen met de verklaringen van verzoekers dienden beoordeeld te worden. Wanneer het beperkt gewicht van de medisch attesten wordt gezien in samenhang met hun verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers in dit geval niet aannemelijk maken dat de letsels van de eerste verzoekende partij zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van

mishandelingen door bendeleden op 23 november 2018. Het zijn net die problemen die mede de essentie vormen van hun vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan hun beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador opnieuw het slachtoffer kunnen worden van de gebeurtenissen die volgens hen aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

Met betrekking tot het medisch attest van 27 mei 2021 en het attest van de psycholoog van 30 september 2021, werd in punt 10.3 reeds aangegeven dat aan deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeker' verklaringen over de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten door de bendeleden C. A, P. en C. van MS13, geen geloof kan worden gehecht. Dat de tweede verzoekende partij aan PTSD lijdt, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers' vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de psychische problemen van de tweede verzoekende partij en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin de tweede verzoekende partij haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekers op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van de psychologische problemen van de tweede verzoekende partij en het litteken in het aangezicht van de eerste verzoekende partij.

10.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging door de bende MS13 niet geloofwaardig. Uit het voorgaande blijkt dat aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, zodat dient besloten dat de verzoekende partijen *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maken in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen door leden van de MS13.

10.7. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maken zij evenmin een individueel en concreet risico aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

10.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit en terugkeer naar El Salvador om die reden risico verhogend of verzarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

10.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

10.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerde geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpliceerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerde geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de

Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in hun verzoekschriften aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

12. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* liggen er geen dergelijke elementen voor daar aan de door de verzoekende partijen naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

13. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Ook hebben de verzoekende partijen opmerkingen kunnen formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

14. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

16. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS